

Bogoljub

September 1939

Pri orehu jedrce.

nraženo sladno jedro pa vsebuje

Kneippova sladna kava

Šola se bliža!

Vse potrebščine za šolo, zvezke, radirke, svinčnike, nahrbtnike, aktovke i. t. d. kupite najceneje v trgovini

H. Ničman - Ljubljana

Kopitarjeva ulica 2.

Kartuzijanski samostan

Pieterje v Sloveniji (pod Gorjanci) sprejema brate lajike med 20. in 35. letom. Prednost imajo rokodelci in poljedelci. Za izobrazbo zadostuje osnovna šola. — Podrobnejša navodila daje: Kartuzija Pieterje, pošta Št. Jernej, Dravska banovina.

Jugoslovanska tiskarna

v Ljubljani

Kopitarjeva ulica 6

dobavlja v okusni opremi: knjige, brošure, cenike, jedilne liste, etikete, diplome, razglednice, letake, plakate, tiskovine za tujsko propagando, za poslovno reklamo, za urade, trgovino in obrt ter vse ostale tiskovine, bodisi v eno- ali večbarvnem tisku, izvršene potom

KNJIGOTISKA, LITOGRAFIJE ali BAKROTISKA

Izdeluje tudi vse za ilustriranje tiskovin potrebne osnutke, risbe, predloge in

K L I Š E J E

TOČNA POSTREŽBA ● ● UMERJENE CENE

Katoliška akcija za kraljestvo Kristusa Kralja

Slovesnosti v čast Kristusu Kralju so za nami. Vendar ne smemo misliti, da je s tem ljubljanski kongres skončan in z njim vse opravljeno. Sicer se je v dneh od 25. do 30. julija v Ljubljani veliko dobrega ne le govorilo, ampak tudi storilo. Sami ste to gledali in poslušali pa tudi sodelovali. Toda namen kongresa je bil, kakor ga je označil prevzvišeni gospod škof dr. Rožman v svojem začetnem govoru: »Vse obnoviti! Obnoviti je treba, kar je zastarelo, obolelo, da ne more vršiti od Boga naloženih poslov in ne doseči od Boga postavljenega namena.«

Obolelo pa je premnogo duš, ki nimajo več krščanskega življenja, obobile so družine, narodi, države, ker ne priznavajo Kristusovega kraljevanja. Naš kongres je pokazal na največjo zahtevo sedanjega časa, da posameznike in vse človeške skupnosti obnovimo v Kristusovem duhu. Temu namenu pa je posvečeno vse delo Katoliške akcije in pri Molitveni pomoči za to k Bogu molimo in mu darujemo svoje žrtve.

Istemu namenu je služil tudi kongres. Prevzvišeni g. ljubljanski škof se je v začetku kongresa obrnil na udeležence s prošnjo, »da te dni mnogo molimo, da bi Kristus Kralj poslal svojega Svetega Duha na nas vse, da bi videli dušne rane na sebi in na drugih, in da bi nam dal toliko svoje močne dejanske milosti, kolikor je je treba, da se obnovimo v Njem, ki je pot, resnica in življenje.«

Iz tega se vidi, kako nam Katoliška akcija in kongresi Kristusa Kralja oznanjajo moderne naloge krščanstva in se v tem medsebojno spopolnjujejo. Zato hočemo iz nekaterih zelo važnih govorov na mednarodnem kongresu povzeti tiste besede, ko so posamezni govorniki poudarjali, kako je za obnovo sveta v Kristusu potrebna in nenadomestljiva Katoliška akcija. Videli bomo, da

se apostolsko delo Katoliške akcije zdi ne samo nam Slovincem, ampak vsem zavednim katoliškim narodom poglavitna dolžnost našega časa.

»Mi mladi borci«, glasilo Katoliške akcije za dijake, so ob kongresnih dneh pisali: »Med Katoliško akcijo in kongresi ni nobenega trenja. Katoliška akcija vrši apostolsko delo med ljudstvom, ga vzgaja v katoliški doslednosti in ljubezni ter pridobiva njihova srca in okolje za Kristusa Kralja.

Kongresi Kristusa Kralja pa delujejo na ven ter vrše veliko apostolsko delo med narodi in državami.«

Eno in drugo je apostolsko delo, potrebno prav tako med poedinci kakor tudi med narodi. Katoličani ne smemo nobene teh nalog izgubljeni izpred oči, odgovorni smo zanje pred Bogom in človeštvom.

Na začetnem slavnostnem zborovanju v Unionu je sloveči govornik kanonik dr. Friderik Mack iz Luksemburga stavil poslušalcem vprašanje: »Čemu ti kongresi? Katera je njih poglavitna misel? Kaj je njihov program?

Zelo velik in hkrati zelo preprost je namen in program teh kongresov: da študiramo, ljudem pojasnujemo in uporabljamo za praktično življenje velike smernice naših modernih papežev, predvsem pa čudovito okrožnico »Quas primas«, ki jo je Pij XI. izdal l. 1925 in z njo postavil za vse čase praznik Kristusa Kralja.

Zato imajo, je nadaljeval govornik, naši kongresi dvojno nalogo: na eni strani da skazujejo vse češčenje najvišjemu Kralju, da ga javno in slovesno počastimo z besedo, molitvijo, sijajem božje službe in verskih slovesnosti; druga polovica našega dela in ne manjša je, da proučujemo čudoviti nauk o kraljestvu Kristusovem... Najprej treba ra-

zumeti, potem bomo to javno pokazali in delali. Bolj ko se bomo poglobili v veličastno resnico o najvišji Kristusovi oblasti nad človeštvom, toliko bolj bomo čutili, da nas vse sili in priganja k tistemu poslanstvu, ki ga je Pij XI. nazval s slovitim izrazom: **Katoliška akcija.**

Vsi veste, da je pokojni papež Katoliško akcijo takole opredelil: da je soudeležba vernikov pri hierarhičnem apostolatu z namenom, da se spet pokristjani moderna človeška družba. Povejmo na ves glas: Katoliška akcija ni nič drugega kot kraljestvo Kristusovo, uresničeno na vseh področjih življenja. Če tako pojmuje kraljestvo našega Gospoda, imajo vsi verniki ne le vero, ampak tudi poslanstvo, poklic, najprej duhovniki, ki so posvečeni, a prav tako tudi laiki (verniki), ki imajo vero in milost Gospodovo. Ti verniki so utelešeni v skrivnostno telo Kristusa, najvišjega in vesoljnega duhovnika, in iz te udeležbe pri življenju in poslanstvu najvišjega duhovnika izvira zanje poklic v KA.

Jezus je vsak dan govoril o svojem kraljestvu, v katerem morajo sodelovati vsi njegovi učenci.

Poznati Kristusa se pravi ga ljubiti. Ljubiti Kristusa se pravi biti od njega poklican. Od Kristusa pa biti poklican je toliko kot čutiti, da si dolžan sodelovati pri onem poslanstvu, ki hoče božjemu kraljestvu podrediti vsa področja življenja, tako življenje posameznika, kakor tudi družine, družbe z moderno križarsko vojsko — s Katoliško akcijo.

Te besede zadosti kažejo, kako bomo mogli kraljestvo Kristusovo uresničiti v sebi in drugih s tistim delom, ki ga nam naklada Katoliška akcija.

*

Župnik dr. Laros iz Koblenza na Nemškem je govoril o globokem pomenu sv. krsta za versko in нравno prerojenje. Dejal je: »Krst ne predstavlja resničnega prerojenja v Bogu samo v enkratni podelitvi, ta prerod se mora vedno znova obnavljati. Krst je velik dar, a zastavlja tudi velike naloge. Krst pomeni stvarjenje, prerojevanje pa je podobno ohranjanju sveta, ki ga Bog Stvarnik opravlja vsak trenutek. Verski prepodob je torej življenjsko uresničenje krsta.«

Ko bi torej pravilno razumeli krst kot prerojenje duše v Kristusu, ne le pri enkratnem prejemu tega zakramenta, ampak znova vsak dan, bi si vedno bolj pridobivali pravega Kristusovega duha. Ta pa je za umevanje apostolskih nalog v Cerkvi najbolj potreben.

*

Potrebo lastnega posvečenja je poudaril naš slovenski predavatelj, vseučiliški profesor

dr. Viktor Korošec: »Delo za versko obnovo mora začeti najprej vsak od nas sam pri sebi, in sicer z veliko gorečnostjo. Ne smemo pa tudi pozabiti, da smo občutno soodgovorni tudi za večno srečo naših soljudi. V očenašu zasidrana skupnost človeštva nam nalaga dolžnost verskega apostolata.«

*

In ko je italijanski jezuitski pater Franc Pelegrino iz Rima govoril o sredstvih verskega prepoboda, je med drugim dejal, naj se razširi Katoliška akcija.

Katoliška akcija je v naših časih postala naravnost geslo za obnovenno delo, ki ga ima opraviti katoliška Cerkev.

To ni samo prepričanje papeža Pija XI. ali škofov, marveč tudi zavednih katoliških laikov. Razen naših slovenskih predavateljev dr. V. Korošca in dr. St. Žitka sta o tem govorila tudi dva odlična inozemska laika, poljski vseučiliški profesor dr. Stefan Swiezawski iz Lwowa in švicarski pisatelj Hans Wirtz iz Luzerna.

Prvi je izvajal: »Od začetka krščanstva so tudi navadni verniki imeli veliko polje udejstvovanja in dela. Polagoma je vzporedno s pojemanjem verskega življenja laik izgubljal svojo vlogo v Cerkvi. Katoliška akcija mu to vlogo vrača s tem, da jo obenem natančno opredeljuje. Vedno jasnejši postaja pojem laikovega sodelovanja pri hierarhičnem apostolatu Cerkve.«

V nadaljevanju je Hans Wirtz dodal še tele misli: »Laik ni zunanji, mrtvi ud kake cerkvene občine, marveč krščen in iz vere živeči ud skrivnostnega telesa Kristusovega.

Laik s svojo udeležbo pri sv. daritvi sodeluje in sožrtvuje. Življenjska moč, ki jo dobi pri sv. maši, učinkuje najprej v družini, kjer je laik poklican v duhovniško službo in žrtvovanje. Iz družine vpliva naprej v celotno družabno življenje.

Evharistično živeči kristjan postane sam od sebe »dušni pastir« vseh svojih bratov. Laik mora ponesti Kristusa v svet s pravim krščanskim apostolskim delom in ustrežajočim poukom. Prvo je zgled, kajti vse, kar živi, samo od sebe z zgledom vpliva na svoje okolje.

Katoliški laik, ki se zaveda svoje naloge, postane sam od sebe katehet svoje okolice, tudi tam, kamor duhovnik nima več dostopa.

Zato je ob sklepu teh govorov madžarski jezuitski pater Adalbert Bangha med drugim zastopal tudi tele zahteve: »Duhovniki ne morejo sami povečati dušnopastirskega dela, zato je pomoč laikov nujno potrebna. Katoliška društva, zlasti Katoliška akcija, naj seznanijo svoje člane s temi apostolskimi nalogami.«

Vidi se, kako po vsem katoliškem svetu zmaguje prepričanje, da so verniki upravičeni in dolžni, da sodelujejo pri apostolskem delu Cerkve, ki jih zato poziva v Katoliško akcijo.

*

Sodelovanje laikov pri apostolatu je za Cerkev neprecenljive vrednosti. Zato je kardinal-legat dr. August Hlond tudi njim spregovoril pri slavnostnem sprejemu v Unioinu prav tople pozdrave: »Z ljubeznijo pozdravljam laične borce katolištva vseh jezikov in narodov, ki s cerkvenimi oblastmi ustvarjajo po svojih apostolskih naporih neomajno bodočnost Kristusu v Evropi.«

V nadaljevanju svojega govora je med vzroki, da se je versko stanje po nekaterih državah v Evropi zadnji dve leti močno popoboljšalo, podčrtal tudi »pomembno sodelovanje laikov na vsej fronti sodobnega življenja«.

Zato pa kardinal-legat pravi, da je račun o teh dveh letih pozitiven (ugoden). »Božje kraljestvo s potrpežljivim naporom osvaja Evropo. Delamo in bojujemo se z dobrim uspehom. Črnoglede sodbe so napačne. Moramo se utrditi v evangelijskem ustvarjalnem optimizmu (veselem razpoloženju): ‚Zaupajte, jaz sem svet premagal.‘ (Jan 16, 33.)

Vendar pa osvajanje za Kristusa ni lahko delo. »Cerkev se je bojevala in se bo še bojevala, zadevala je ob zapreke in se bo še zadevala, trpela je in bo še trpela. Njena slava je križ in njen ponos je mučeništvo.

Zato pa: Živel Kristus Kralj v življenju narodov! Živel Kristus Kralj v apostolstvu Cerkve!«

*

Kdor torej dela za apostolske namene Cerkve, služi prav posebej Kristusu Kralju.

In tako tudi resolucije kongresa Kristusa Kralja poudarjajo prav bistvene naloge Katoliške akcije:

»Kongres Kristusa Kralja opozarja na duhovno krizo in njene usodne posledice, ki se javljajo v vsem življenju današnjega človeštva, na krizo, ki izvira iz čimdalje večjega razkristjanjevanja. Zato kongres zahteva, da se

človeška družba vrne v krščanstvo in prešine s krščanstvom.

Zdrave in močne osnovne celice Katoliške akcije po prepričanju kongresa najbolj napredujejo, če se v laikih vzbujajo zavest, da so po krstu vcepljeni kot živi udje v skrivnostno telo Kristusovo, če se vzgajajo k aktivnemu sodoživljanju Cerkve, predvsem v aktivnem sodarovanju v sveti liturgiji.

Kongres Kristusa Kralja vidi časovno najbolj perečo nalogo v tem, da se vzgoji nov krščanski rod, ki se bo z mladim ognjem osebno odločil za Kristusa.«

Preden so se udeleženci kongresa po veličastnih slovesnostih na Stadionu razšli, je še enkrat za sklep povzel besedo prevzvišeni gospod škof ljubljanski, predsednik kongresov Kristusa Kralja. Ko je gledal pred seboj navdušene zborovalce, zastopnike 20 katoliških narodov Evrope, mu je oko in srce obstalo na vernih množicah slovenskega ljudstva, vdanega Kristusu Kralju. Spregovoril mu je iz ljubečega očetovskega srca:

»Bog povrni vsem... posebno pa tebi, dragi slovenski katoliški narod!«

Potem pa je govoril o dolžnostih apostolskega delovanja med našim narodom: »Skoraj me premaguje skušnjava, da bi vam, ki se razprav treh študijskih dni niste mogli udeleževati, ali ki niste jezikov, v katerih se je govorilo, razumeli, začel vse po vrsti naštevati, koliko važnega, tehtnega in za bodočnost pomembnega so predstavniki raznih narodov povedali. Vse svoje življenje bomo morali iz teh smernic črpati, da bomo na sebi in na svojem narodu opravili delo, ki je v sedanosti, ki je dosti težka, in v negotovi bodočnosti najnujnejše.

In to delo je, da sebe in druge prenovimo v pravem, pristnem in globokem krščanstvu; da enkrat za res vzamemo nase dolžnosti evangelijskega, breme Jezusovo, ki je lahko, njegov jarem, ki je sladak. Breme je lahko, jarem je sladak za tistega, ki ljubi.«

Delajmo za Kristusa Kralja kot njegovi apostoli v Katoliški akciji!

Prof. Al. Strupi.

Marijino rojstvo

*Mladika nežna je pognala,
razcvet se je deviški cvet.
Dobrota božja je poslala
svoj blagoslov na grešni svet.*

*Na nebu zablesti Danica —
izgnancem up je boljših dni.
Nebesom se rodi Kraljica,
zemljanom Mati milosti.*

*V daljavi zlata zarja vstaja,
izginja noč, se bliža dan,
z Marije rojstvom k nam prihaja
nebeško Sonce — Jezus sam.*

*Raduj se zemlja, rod človeški,
ob rojstvu Bogorodice!
Zapojte angeli nebeški
z zemljani Bogu hvalnice.*

Rohotnikov.

Po kongresu

*Razšli so se tisoči, ni več vrvenja
ne šuma mednarodnih čet;
a v srcih goré še visoki plameni
in klic še oglašá se vnet:
Naj Kristus živi,
kraljuje vse dni!*

*Ponesli so tisoči ozvišene misli
med svet, ki Boga ne pozna,
in plázi po zemlji se nizki in prašni,
ki radosti prave ne da;
zmíri mu utrip
srca le za hip.*

*A ti, ki v mogočnih jih dneh opojila
nobena ni zemeljska slast,
oznanjajo Kristusa s svetim veseljem;
njegovo razširjajo čast.
On radosti vir
in njihov je mir.*

*On vlípa jim v časih razdora in boja
pogum in tolažbo z nebes;
zaupajo vanj, ker vedó, da vesoljstva
neskončni in večni je knez,
da zmagal vihár
ne bo ga nikdar!*

Franjo Neubauer.

Kongresni utrinki

Čemu smo se zbrali... Z različnih delov zemlje smo se zbrali pastirji in verniki, da na ves glas povišujemo Kristusa, vesoljnega in večnega Kralja, da počastimo njega, ki mu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji, ki ima na svojem ščitu zapisano: Kralj kraljev in vladar vladarjev.

Ko cele množice, ko tako rekoč celi narodi hrume in si izmišljujejo prazne reči — da uporabim psalmistove besede — in se vzdigujejo zoper Gospoda in zoper njegovega Maziljenca, ko skoraj po vseh delih zemlje zgubljeni človek vpíje: »Ne maramo, da bi ta kraljeval nad nami, nad nami, ki smo njegov narod in ovce njegove črede,« ob tem okolju se mi prostovoljno podvržemo njegovi oblasti in gremo za njim kot svojim pastirjem in kraljem.

Tudi ta kongres si prizadeva, da bi kraljestvo Kristusovo, »kraljestvo resnice in življenja, svetosti in milosti čimprej prišlo in čim popolneje prešinilo posameznike in ves človeški rod. Kristus zmaguje, Kristus kraljuje, Kristus zapoveduje!

(Iz pozdravnega govora, ki ga je imel zagrebški nadškof dr. Al. Stepinac v imenu jugoslovanskih škofov ob veličastnem sprejemu poljskega primasa, kardinala Avg. Hlonda, ki se je pripeljal 28. julija 1939 kot zastopnik svetega očeta Pija XII. na kongres Kristusa Kralja v Ljubljano.)

Kralj pravičnosti, ljubezni in miru. Usodna napaka, ki povzroča, da je življenje nekaterih kristjanov površno in pogrešeno, je tudi v nepoznanju resnic in nravnih načel Kristusa Kralja. Če bi se ljudje bolje zavedali Jezusovih verskih in nravnstvenih nauk, bi jih tudi v življenju bolj ostvarjali. Kristusova volja mora zagospodariti povsod, predvsem v šoli, pa tudi v umetnosti, v gospodarstvu, v politiki in

v mednarodnih odnošajih. V gospodarstvu in v politiki mora biti vodilno geslo: pravičnost in krščanska ljubezen, ki naj urejuje razmerje med stanovi in rodovi, omogoča zaupanje in sodelovanje. Načel praktičnega krščanstva ne smemo pogrešati nikjer, tudi v politiki ne. Država mora biti pravična nasproti manjšinam, kajti tudi mali narodi imajo svoje mesto in svojo nalogo v božjih načrtih. Pravičnost in ljubezen med narodi bo preprečila vse spopade in vojne ter donesla mir, ki ga hoče Kristus, kralj miru. Še celo vojskovanju bi se skrhale vse ostrine in vsa nečloveška ravnanja bi se odpravila z bojišč, če bi zmagovala povsod krščanska ljubezen.

(Iz govora nadškofa dr. J. Ujčiča na ljubljanskem kongresu.)

»Ni je na svetu večje vrednote...« Iz govora bivšega madžarskega ministrskega predsednika dr. Huszara: »Sem goreč domoljub, kakor ste domoljubi vi vsak zase. Toda vem, da nad vsemi narodi in nacijami stoji Kristus in stoji Cerkev. Ni je na svetu večje vrednote. In prav danes bije zadnja ura, da se katoliški narodi združijo v obrambo te vrednote proti novemu poganstvu. Njihovo borbeno znamenje mora postati ne kak okrnjen križ, marveč pravi Kristusov križ.«

»Viva Christo Rey!« Zastopnik španskega naroda na kongresu, dr. Sancho, je poudarjal: »Španski vojaki so umirali na bojiščih zadnje vojske z istim klicem na ustih, ki združuje narode na ljubljanskem kongresu: Živel Kristus Kralj!... Španija je doživela v krvavi vojski veličastno razglašenje Gospodovo. Dala je neverjetne žrtve, cvet mučencev, da bi zmagal v Španiji Kristus Kralj.«

Nič oklevanja . . . ! »Na mednarodnem kongresu Kristusa Kralja hočejo zastopniki številnih narodov slaviti Jezusa, priznati njegovo moč in oblast in iskati potov, da bi v tej dobi, ko pljuska valovi brezboštva tudi ob čolnič našega naroda, zakraljeval Kristus v naših dušah, v naših družinah, v naših občinah in pokrajinah, v vsej naši domovini, v vsem našem zasebnem in javnem življenju, v našem kulturnem in socialnem ostvarjanju . . . V našem mišljenju, življenju in delovanju ne sme biti nič šepanja na dve strani, nič omahovanja med Kristusom in Belialom . . . Tako polovičarstvo obsoja Sv. Duh z ostrimi besedami: »Poznam tvoja dela, da nisi ne mrzel ne gorak . . . Ker si pa mlačen in ne mrzel in ne gorak, te hočem pljuniti iz svojih ust.« (Raz 3, 15.)

(Iz članka prelata dr. M. Slaviča.)

»Današnji katoliški laiki so premalo versko poglobljeni in premalo poučeni o svoji odgovornosti do bližnjega . . . Treba si je prizadevati za mnogo bolj globoko evharistično vzgojo. Potrebna je tudi načrtna verska izobrazba . . .«

(Iz sestavka pisatelja H. Wirza iz Luzerna za kongres.)

Da bi bili vsi eno! KA za razumnike je imela lastno zborovanje. Govorniki (ravnatelj dr. K. Cepuder, bogosl. prof. dr. Hohnjec, nadškof msgr. dr. Ujčič, škof msgr. dr. Srebrnič) so svoja izvajanja strnili v željo, naj kongres Kristusa Kralja, ki je izvor in vrhunec ljubezni, razprši tudi morebitna krhanja, ki utegnejo v človeški družbi, še med katoličani iste narodnosti, nastati. Povzroča jih včasih osebna občutljivost, užaljenost kakor tudi preplitvo umevanje vprašanj, ki so v zvezi z učeniško avtoriteto svete katoliške Cerkve. »Ut unum sint« — da bi bili vsi edini — zlasti katoličani današnjih dni, tudi to naj bo blagodejen sad kongresov Kristusa Kralja. Ni znamenje polnovrednega katoličana, če kdo naku in navodila papeževih okrožnic odriva ali jih ne uvaža pod katero koli pretvezo. Kdor ljubi Cerkev, ljubi in spoštuje papeža, škofo, duhovnike, sprejema kot vdan sin kraljestva Kristusovega vsa navodila z voljnim srcem. Ako komu škof naravnost izjavi, da je zapisal zmotno trditev, pa se za to ne zmeni, ta ne priča, da je veren, zvest in vdan sin kraljestva Kristusovega. (Dr. C.)

Nad vse ganljiva svečanost v kongresnih dneh je bila skupna pobožnost in sv. obhajilo šolske mladine na Stadionu dne 29. julija t. l. Sveto mašo je opravil vpricho 20.000 učencev in učenk kardinal-legat. Nagovoril je pa mlado množico domači škof, prevzv. g. dr. Gregorij Rožman, takole:

Kristus Kralj te je poklical, predraga mladina, da se mu pokloniš ob tem veličastnem

kongresu. Prišli ste iz vseh krajev Slovenije ter napolnili veliki prostor okrog oltarja. Kakor žareče polje cvetja ste, sredi med vami pa je gospod Jezus, ki širi svoje prebodene roke in vas blagoslavlja. Blagoslavlja vas, da bi ob Njem preživeli svojo cvetočo mladost ter dozoreli v dobre može in žene. Mnogo jih je, ki so hoteli priti. Želeli so si, da bi se z vami zbrali okrog Njegovega oltarja, da bi skupno z vami prepevali Jezusu čast in slavo. Niso mogli priti; toda zbrali so se doma po farnih cerkvah ter tam molijo pred tabernakljem k Jezusu. Vsa slovenska mladina se je danes zbrala ob Jezusu. Vsa slovenska mladina danes pravi: »Glej, Jezus, tukaj smo. Ukazuj nam, mi poslušamo!« Poslušate! Čujte, kaj vam Jezus govori: Vaš kralj sem, bodite moji otroci, kakor sem bil jaz vaš, najbolj vaš takrat, ko sem umiral na križu in za vas prelil svojo kri. Bodite moji, da boste z menoj kraljevali vso večnost. Vi pa mu odgovarjate: »O Jezus, saj smo Tvoji, povej nam, kaj naj storimo!« In Jezus vam pravi: »Bodite mi zvesti, držite se vere, ki nikdar ne preide.« In mu odgovarjate: »O Jezus, verujemo v Te in nikdar ne bomo nehali verovati. Pomnoži nam našo vero!«

Jezus pa vam spet govori: »Upajte v me, ne bojte se ničesar na svetu, nič se vam ne bo zgodilo! Z vami bom vse dni do konca sveta. Ostanite v moji ljubezni, darujte mi svoja srca, da ostanem v njih in v njih prebivam!«

O, otroci, saj imate mehka srca. Z vsem navdušenjem odgovorite: O Jezus, radi te imamo, Tvoji smo in Tvoji hočemo biti. Vsak dan vlijaj v nas svojo veliko plamtečo ljubezen, da Te bomo ljubili z vsem srcem, tako da se bodo ob tej naši ljubezni vnela tudi druga srca, ki Te še ne ljubijo. Zvesti Ti bomo vse življenje. Zvesti bomo Tebi in Tvojemu namestniku v Rimu, svetemu očetu, ki je poslal k nam svojega poslanca, O, predragi, Jezus je med nami v drobni, neznatni hostiji, namestnik papežev je med nami. Zato mu slovesno obljubimo:

»Jezus, Ti si kralj naše mladosti! Mi hočemo, da ostaneš kralj vsega našega življenja!«

Tri četrtine navzočih šolskih otrok je pristopilo tudi k svetemu obhajilu.

Državna himna Kristusa Kralja. Jezus Kristus nas je naučil družinske molitve in miselnosti; zapel je državno himno nove zaveze: Oče naš, kateri si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime, pridi k nam tvoje kraljestvo, zgodi se tvoja volja kakor v nebesih, tako na zemlji.

To je ustavni člen Kristusovega božjega kraljestva: Pridi k nam božje kraljestvo, božje kraljevanje, zgodi se božja volja. Izvršujmo

božjo voljo, spolnujemo božje zapovedi. S tem mu bomo skazali dolžno čast, ga priznali za gospodarja in očeta...

(Dr. Fr. Grivec: »Pridi k nam tvoje kraljestvo« v »Slovenec« 27. VII. 1939.)

Prvi pogoj verske obnove. »Delo za versko obnovo mora začeti najprej vsak od nas sam pri sebi, in sicer z veliko gorečnostjo. Križani Kristus mora biti naš vzor, središče našega dela in ostvarjanja. Obenem se obrnimo z iskreno pobožnostjo in vdanostjo k njegovi božji Materi, ki je ob križu postala tudi naša mati. Pri tem pa ne smemo pozabiti, da smo občutno soodgovorni za večno srečo naših soljudi. V Očenašu zasidrana vzajemna skupnost človeštva nam nalaga dolžnost verskega apostolstva...«

(Iz referata vseučil. prof. dr. Viktorja Koršca na kongresu dne 26. julija 1939.)

V čast našemu narodu. Na kongresu je pariški škof Beaussard izrekel tole častno priznanje:

»Močno sem vesel, da sem prišel v vašo lepo domovino Slovenijo, kjer mi je dana prilžnost, da sem spoznal narod, ki je tako veren in tako globoko katoliški. Posebno pa občudujem tako vzorno urejeni kongres Kristusa Kralja, kjer sem opazil toliko bogate krščanske zavesti. Slovensko ljudstvo izredno spoštuje svojo katoliško Cerkev, goji posebno spoštovanje do svojih škofov, duhovnikov in redovnikov.

Prav tako sem pa tudi opazil, da živi tod pridno in delavno ljudstvo. Iz vsega srca mu želim ves uspeh pri njegovem delu, obenem pa zlasti to, da bi ohranilo vso veliko in globoko vero in živelo še naprej v trdnem zupanju do Tistega, ki ga v teh dneh tako presrečno slavi, do Kristusa Jezusa...«

Slava o Slovencih gre med svet. Veliki listi v inozemstvu so poročali o kongresu v

Ljubljani in z izrednim priznanjem omenjali, kako globok vtis je na vse tujce napravila pobožnost, resno vedenje in versko navdušenje Slovencev. Bolgarski škof Kurtev je izjavil:

»VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki je bil skrbno pripravljen in je tako veličastno uspel kljub vsem težavam, je lahko za zgled vsem ostalim slovanskim narodom. Poudarjam, da ta zgled daje najmanjši med slovanskimi narodi, ki pa je najbrž najkulturnejši izmed vseh. Mi Slovani, ki smo bili na kongresu, smo bili ponosni, ko smo videli organizatorični duh, disciplino in še posebno ganljivo pobožnost in bogočastne obrede vernikov, ki so se podnevi in ponoči odzvali s tako pripravljenostjo klicu duhovnih voditeljev.«

Kaj sedaj? Gorko železo je treba kovati. Regnum Christi — kraljestvo Kristusovo na zemlji mora zajeti ves svet; vsi katoličani morajo postati vneti in zvesti zavezniki in borilci Kristusovi, člani ene skupne borbene armade. Po vseh državah in deželah se bodo osnovali delovni odbori, osrednji delovni odbor bo pa v Rimu. V Ljubljani se bo sestavil konzorcij »Regnum Christi«, ki bo nadaljeval delo.

Drugo pa je: Kongres mora v naše življenje globoko zaorati. Misel Kristusa Kralja se mora med nami ostvariti; zanetiti mora v nas svet plamen, pregnati pa polovičarstvo in zapanost. V enem dnevu se to seveda ne da doseči. Veliko je bilo priprave na kongres, mnogo je bilo treba žrtvovati, pri tem pa ne sme ostati. Delo bo treba vztrajno in dosledno nadaljevati. Kongres mora prinesiti Slovincem to, kar je njegov namen: verski prerod. To doseči, sredstva in pota kazati — bo predvsem naloga stalnega delovnega odbora.

A. Č.

Na očetov klic

9. »Hvaljen Jezus«

Gospod Jožef je imel šolo za svoje ljudi. Ne sicer take šole, pred kakršno trepetajo otroška srca, v kateri zapirajo poredneže in neznanice in iz katere prinašaš ob koncu leta svojo smrtno ali nesmrtno obsodbo domov. Takoj je namreč uvidel in spoznal, da njegovi pomočniki potrebujejo še mnogo božjega in pouka, če ne, bo vsa stvar zaspala, še preden bo začela živeti in se uveljavljati. Gledal je čudovito površnost in otopelost svojega ljudstva, v katero se zataplja in dneva v dan.

»Hvaljen Jezus!« ga je pozdravljala šolska mladina, ko ga je srečavala, če so pa

otroci mislili, da so daleč izpred oči, so se pa čutili opravičene, da smejo pokazati svojo neotesanost in vsaj kos njene hčere, ki ji pravimo z domačo besedo podivjanost.

S »Hvaljen Jezus!« so ga pozdravljali fantje in dekleta, a ko so bili sami ali pa v družbi, so mislili, da zanje »Hvaljen Jezus« nič več ne velja in so z besedo in vedenjem kazali, da jim ni dosti pri srcu, ali dajejo Jezusu hvalo ali ne.

Spet je slišal »Hvaljen Jezus!« iz ust očetov in mater, ko so bili pa pri delu, ni bilo o hvali Jezusu ne duha, ne sluha.

In je gospod Jožef vprašal samega sebe, kaj naj vse to pomeni! Ali pozdrav »Hvaljen Jezus!« ostane samo beseda, da z njo odpravim naprej svojega dušnega pastirja in katoliškega duhovnika sploh? Ali živi vsak izmed nas dvojno življenje: eno, da se prikupim Bogu in njegovim služabnikom, in to mi prav pride v cerkvi in pri službi božji, in drugo življenje, s katerim skušam dopasti svetu in vsemu, kar je njegovega. Več doslednosti! »Hvaljen Jezus!« ne sme biti samo prazna beseda, v njej je obsežena vsebina tiste Katoliške akcije, o kateri danes govori in piše in razpravlja ves svet.

Takele misli je razvijal gospod Jožef na prijateljskem sestanku svojim fantom, sodelavcem in sotrudnikom pri važnem delu, na katero je svojčas vabil Pij XI. in kamor kliče tudi njegov naslednik Pij XII.

»To in tako skoro ne bo šlo,« mu je skušal dopovedati Stražarjev Miha. »Ali naj ljudem pripovedujemo, da morajo vedno le moliti in spet samo moliti?«

»Prav, Miha, da si me na to spomnil. Ni še tako davno tega, ko sva se srečala na cesti s Podrobnikovim očetom in mi je prišel s podobno pritožbo na dan. Da ne ve, kaj bo z njim in drugim svetom, mi je pričel tožiti; toliko da imajo dela in opravila, da nimajo časa moliti in da ga močno skrbi, kaj bo Bog z njim in z drugimi naredil, ko bo prišel dan velikega obračuna tam v dolini Jozafat...«

»Saj je res to čudno. Pravijo, da moramo živeti kot verni katoličani ali kako naj živimo, ko imamo toliko drugega dela!«

»Zapomnite si, prijatelji, da je molitev le del Katoliške akcije. Sicer važen in potreben del, ali vsa tako imenovana KA ne sme in ne more obstojati v sami molitvi. Tega ne zahteva niti Bog sam, niti papež v Rimu, niti kdo drugi na tem božjem svetu. Ali ne veš, kakšen odgovor je dal naš Gospod sam tistemu mladeniču, ki je od njega hotel zvedeti, kaj naj stori, da bo dosegel večno življenje. Ni mu ukazal, naj gre in naj poklekne in moli, da se mu bodo delali krvavi žulji na kolenih. Pač pa mu svetuje, naj se ravna po zapovedih, že veš, po katerih. Katoličan biti pri molitvi, katoličan biti pri kupčiji, katoličan biti pri delu, v pogovoru, v nastopu in vedenju, to zahteva od nas Bog in papež, zahte-

va od nas naš čas in pričakujejo od nas vsi ljudje. Torej ne samo kot katoličani moliti, tudi kot katoličani pošteni in pravični biti, kot katoličani z vsemi ljudmi živeti v miru in v prijaznosti... Dobri katoličani biti vedno in povsod. Ne samo v cerkvi, ne samo pri raznih cerkvenih pobožnostih, katoličani tudi zunaj cerkve, v vsaki družbi, ob vsaki priliki...«

»Težko bi šlo. Ne vem, če bodo ljudje šli za to besedo?«

»Morajo! Vsako drugo in drugačno katoličanstvo, ki ne pozna Boga drugod razen v cerkvi in mu še tam komaj privošči to, kar je njegovega, je spaka katoličanstva in spaka Katoliške akcije!«

»Veliko zahtevate!«

»Pa vendar ni preveč. Mi ne potrebujemo katoličanov samo v besedi, potrebujemo jih tudi v dejanju. Kaj nam pomaže pevati in vzklikati po naših cerkvah in pri naših prireditvah: »Povsod Boga? Mi hočemo povsod Boga!« če pa ne gremo z njim v življenje in dejanje!«

Šola je bila končana. Ne seveda za vselej, samo za tisti dan. Gospod Jožef jo je sklenil z željo, naj bi iz katoliških vrst izgini-la katoliška bojzljivost in strahopetnost in naj bi mesto njih kmalu nastopila svojo zmagoslavno pot apostolska beseda: »Boga je treba bolj poslušati kot ljudi.«

Stražarjev se je vračal ves zamišljen. Tovariši so se mu pa posmehovali, češ ali si jih slišal? Čemu pa segaš v žerjavico, da se potem opečeš! Miha pa je vedel, da bo pridobljeno lahko s pridom porabil pri svojem delu. Saj sam tudi nekaj ve, ali v takemle razgovoru pride le še do novih misli in pobud, katere bi mu sicer ne padle v glavo.

Lepo je pogovarjati se z g. Jožefom.

Zoprno pa je poslušati posmehovanje tovarišev. Nobena reč človeka bolj ne zbode, kakor posmeh lastnih somišljenikov. Več odločnosti in poguma in manj posmehovanja, pa bo šlo naše delo vedno krepkeje naprej.

V taka premišljevanja zamišljen Miha sam ni vedel, kdaj je prišel do domačega praga.

Miha! Bog s teboj in s tvojimi načrti! Da bo res med nami hvaljen Jezus in da ne bo samo prazna beseda: »Hvaljen Jezus!«

J. Langerholz.

Močno enaka modrost je — kamenje kuhati ali pa bedake pametne delati.

Vol orje ječmenišče — konj pa dobi za krmo ječmen.

S šalo ravnaj tako — kakor s soljo pri jedi. Dveh dinj ne moreš v eni roki nositi.

Kdor dva zajca lovi — ne bo nobenega ujel.

Če te mati ne strahuje — te bodo pozneje drugi ljudje topli.

Kdor nima beliča v žepu — temu je še vol predrag, četudi bi mu bil ponujen za vinar.

Kdor ima močvirje — mu ni treba skrbeti za žabe.

Kdor danes jajce ukrade — bi jutri pouzmal kokoš.

Nič ne de, če je sonce zašlo — je rekla stena, ko je zvečer prilezla iz špranje.

Poleti si naročiš sani — pozimi voz.

Prepadi okoli mešanih zakonov

Pravijo, da je nevednost tako blago, ki ga je treba prav pogosto najdražje plačevati. Kako grozno drago, se vidi jasno pri sklepanju mešanih zakonov. Ti zakoni so nekaj takega, da je vse naokoli njih polno nevarnosti, v katere pada nevednost, nevarnosti, ki so tako lahko usodno-pogubne za dušo katoliškega sodruha, za otroke in skoraj vedno za zakonsko srečo takih zakoncev.

Tak par si po navadi misli, da bo njuna ljubezen tisti most, ki se bo v krasnem loku vzpenjal nad in med obema bregovoma njunih ver ter ju vkljub različnosti vere delal srečna. Skušnja pa kaže, da je versko prepričanje usidrano še globlje v človeškem srcu kot ljubezen in da se ta ljubezen, če trčita skupaj obe veri, kaj kmalu izteče kakor vino iz barihljice.

Pa to je prav za prav, četudi zelo huda, še najmanjša nesreča, ki doleti mešane zakone. Velikanska pa je tedaj, če je katoliškemu sodruhu njegova lastna vera deveta briga, morda samo »vzorec brez vrednosti«. Zlasti če poleg ljubezni odločuje še denar. Tedaj se pa kar za 30 srebrnikov izdaja Kristus in lastna neumrljiva duša. Sv. pismo nič ne pové, ali je bil Juda Iskariot oženjen ali ne in ali je imel kaj otrok — brzkone je bil preskop, da bi redil še kako ženo in otroke. Gotovo pa je, da njegovi duhovni potomci še do danes niso izumrli in da je še danes polno takih, ki govoré kot nekdanji izdajalec: »Koliko mi hočete dati — pa ga vam izdam.« Koliko je še danes takih, ki zaradi kakega zakona prodajo Kristusa in svojo dušo!

Pa še druge nevarnosti so. Ker ne pozna pogubnosti teh zakonov nihče bolje kot Cerkve, ta ne dovoljuje rada takih zakonov. Če dá tako dovoljenje, pa zahteva med drugim vselej prav posebno eno stvar: da bodo vsi otroci, če jih Bog dá, krščeni in vzgojeni v katoliški veri. Če ženin in nevesta na ta pogoj ne pristaneta, Cerkev ne more dati in ne dá dovoljenja za tak zakon.

Pa denimo, da bi oba pred župnikom ali škofom pristala na to zahtevo, na tihem pa bi se med seboj pogovorila in pogodila, da bodo vzgojeni vsi otroci ali tudi en sam v nekatoški veri ali pa, da bodo dečki vzgojeni v očetovi, deklice pa v materini veri — kaj pa tedaj? ... To, da katoliški sodrug s tem zelo smrtno greši in da zapade povrhu še izobčenju iz katoliške Cerkve, tako da ga od tega greha in izobčenja ne more odvezati noben navaden spovednik, ampak edinole škof ali kak spovednik, ki je od škofa za to pooblaščen. In ker že govorimo o teh mešanih stvareh, še to:

V isti greh in isto izobčenje pade katoličan, če bi dal svojega otroka krstiti od nekatoliškega duhovnika. In še: Istega greha so krivi in zapadejo istemu izobčenju iz Cerkve oče ali mati ali kak njun namestnik, ki bi, ne oziraje se na to, kar je bilo dogovorjeno pri sklepanju zakona, dali svojega otroka v pouk ali vzgojo v kaki nekatoliški veri in cerkvi. Zopet more takega katoličana odvezati od greha in izobčenja samo škof ali njegov pooblaščenec.

Zato, ženini, neveste in vi, starši takih otrok, ki se hočejo vezati s kakimi mešanimi zakoni, premislite desetkrat, preden se odločite za ta skrajno nevarni korak.

Pa ti zagostoli kak »katoliški« kandidat za tak zakon takole: »Kaj mi mar vaš 'dominusvobiscum' in ves vaš 'latinorum' — grem in prestopim v kako drugo vero in cerkev, kjer me bodo radi poročili brez kakih komedij, pa je!« — Pristna govorica puhle neizobraženosti in neumne drznosti!

Najprej si zapomni tole, kdor koli si: Brž ko si bil katoliško krščen in postal član in podložnik Kristusove Cerkve, pa se daš zdaj poročiti od nekatoliškega duhovnika, je tvoj zakon prav toliko vreden in veljaven, kot so bili tisti rokovnjaški zakoni pod »krivo smreko« gori v gozdovih na Gorenjskem, ko je kak rokovnjaški Grog ali Tomaž poročal z besedami: »In nomine patre — vzem' jo na kvatre, če to zapustiš, pa drugo dobiš.«

Kristus je dal svoji Cerkvi — in samo njej! — oblast in poslanstvo, učiti njegov nauk in deliti zakramente, ki jih je On postavil. Samo njej je izročena tudi oblast, določati v Kristusovem imenu o veljavnosti in neveljavnosti kake zakonske zveze. In Cerkve, v svesti si te oblasti in dolžnosti, zapoveduje: Karkoli je bilo krščeno katoliško, se more veljavno poročiti samo pred pristojnim katoliškim duhovnikom. Kdor koli bi se dal poročiti od nekatoliškega duhovnika, njegov zakon ne bi bil veljaven, ne bi bil zakrament, ampak samo grdo priležništvo.

In ti, ženska, ki si se tako poročila, pomni dobro: Če nekatoliški »mož« zve, da je bil ta zakon neveljaven, te čisto lahko in po pravi takoj zapusti; ne samo lahko in po pravi — prav za prav te celo mora zapustiti, kajti nisi njegova poštena zakonska žena, ampak samo nevedna ali nepoštena priležnica. Zakon ni bil veljaven, nista mož in žena. Ali narazen ali se pa veljavno poročiti!

Še huje bi bilo, če bi bila »poročena« z možem, ki se je od svoje prave žene ločil in se potem dal — bogve kje — poročiti z drugo,

ko prva žena še živi. Le pojdite dol na jug, pa boste našli toliko takih prešuštnih zakonov! Tu ne smeta niti en dan skupaj živeti: tako življenje je življenje v prešuštvu.

Pa ne samo mož tebe, tudi ti moraš takoj zapustiti takega »moža«, ker pred Bogom in svojim bodočim Sodnikom nisi in nisi njegova žena. Najprej se moraš, če hočeš, da ti Bog odpusti, tega greha skesano spovedati; in ker si se s tako poroko pregrešila z grehom, ki je pridržan škofu, in si zapadla izobčenju iz katoliške Cerkve, te more od obojega odvezati samo škof ali njegov pooblaščenec. Dokler se tega ne spoveš, ne moreš prejemati sv. zakramentov in noben spovednik ti ne more in ne sme podeliti nobene veljavne odveze. Če si pravilno odvezana, si popolnoma prosta: ali ostaneš tako ali se s prejšnjim veljavno poročiš ali pa s kom drugim: prejšnji zakon ni bil veljaven!

»Pa če izstopim iz katoliške Cerkve, saj potem ta Cerkev nima nobenih pravic več do mene.« — Zaradi katoliškega krsta, ki ti ostane neizbrisen v duši, ti ta Cerkev, edina Kristusova Cerkev, v Kristusovem imenu še vedno zapoveduje. Karkoli je bilo katoliško krščeno, se more veljavno poročiti samo pred pristojnim katoliškim duhovnikom.

Do tu sem govoril z nevesto — prav isto pa velja tudi za katoliškega ženina. Postani Jud, postani Turek, pojdi v Timbaktu med zamorce, v amazonske pražozdove med Indijance, postani budist, sploh odpadi od Kristusove Cerkve v ne vem katero nekato-liško vero in cerkev — ker si bil katoliško krščen, ne velja pred Bogom čisto nič noben zakon, če ga skleneš pred kom drugim kot pred pristojnim katoliškim duhovnikom.

»Kaj me briga cerkev, ta ali ta! Bog je eden in da le v njega verujem, pa je zadosti.«

Človek božji, ali veš, kaj govoriš? Premisli, pa dobro, te-le stvari!

Prva je tale: Največja in prva z a p o v e d božja za nas ljudi je, da m o r a m o verovati. Kristus je prišel na svet, kajne, da bi svet odrešil. Odrešil ga pa ni samo s svojo krvjo na križu, ampak tudi z resnicami, ki nas jih je učil in ki jih moramo sprejeti in verovati pod kaznijo večnega pogubljenja. Tole so njegove lastne besede: »Kdor ne bo veroval, bo pogubljen« — dobiš jih v evangeliju sv. Marka v 16. poglavju. In pri sv. krstu ti je položil Sv. Duh božjo čednost sv. vere v srce, zato da moreš s to vero sprejeti in verovati njegove razodete resnice. Če hoté in vedé vržeš vero iz svojega srca, če jo pred svetom zatajiš, je prav tako, kakor da si ugasnil sonce na nebu: ves si zavil v temo, mraz ti stiska srce in iz gluhih temin ti bobni na ušesa beseda

*Milostna podoba Matere božje
v Velesovem*

tvojega bodočega Sodnika: »Kdor ne veruje, bo pogubljen.«

Drugič — praviš, da veruješ v enega Boga in da je to zadosti. Toda reci, kdo pa ti je kdaj povedal, da je to zadosti? V enega Boga veruješ — dobro. Ali tale vera, če veruješ samo to in nič več, je presneto mršava. To moraš verovati že zato, ker je to 1. božja zapoved. Božjih zapovedi je pa deset. Kje je pa drugih devet? In ko je Kristus odhajal v nebo, je prej še rekel apostolom: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji... Pojdite in učite vse narode in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal.« Torej ne samo to, da je en Bog, ampak »vse, karkoli nam je Kristus zapovedal«, vse je treba sprejeti in verovati.

Sicer pa — povej no, v kakšnega boga pa ti prav za prav veruješ? Ali ne v nekega prečudnega malika, ki si ga sam spredel iz pajčevine svojih misli in ki po tvojem približno takole govori: »Otroci moji na zemlji, jaz sedim tukaj v nebesih za pečjo, vi ste pa še na zemlji. Meni je tukaj čisto komodno in gorko, vi pa delajte na zemlji, kakor vas je volja. Samo da od časa do časa še name malo mislite in me čisto ne pozabite, pa se boste prišli

Ljubljanski škof dr. Gr. Rožman pozdravlja kardinala Hlonda v spremstvu lavantinskega škofa dr. I. Tomažiča

kdaj tudi vi gret k nebeški peči.« O, saj takle bog, kakor si ga ti misliš, Bog še ni ne. Naš pravi edini Bog noče in ne more pustiti, da bi ti živel kot žival in še slabše kot žival: On hoče, da živiš kot otrok božji na zemlji, in prav zato, da bi ti vedel, kakšno je življenje v božjem otroštvu, ti je razodel svoje resnice in dal svoje zapovedi, da živiš po njih. Posebno nam je dal te resnice in zapovedi po Kristusu, ki nam zato govori: »Učite spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal.«

»Eden je Bog« — dobro! In ravno zato je tudi samo ena resnica, je tudi samo ena vera prava. Bog ne govori danes tako, jutri pa drugače. Kar nam je On razodel, to je njegova nespremenljiva, zlata, božja resnica. In ko je Kristus odhajal v nebo, je poskrbel, da bo njegova resnica in vera zveličavala vse ljudi do konca svetá. Kako pa naj jih zveličuje, če bi se v njegov nauk prikradle kake zmote? Da se bo torej njegov nauk oznanjeval čist in zveličaven do konca sveta, je izročil ta svoj nauk svoji Cerkvi ter ji obljubil in tudi dal dar nezmotljivosti v

verskih stvarih. Torej tista vera je Kristusova in edino prava, ki jo je prinesel Kristus na svet in ki jo vzdržuje na zemlji z darom nezmotljivosti vse do konca sveta. In če si pošten in ti je kaj do resnice, boš spoznal z vso jasnostjo, da je ravno naša katoliška vera tista, ki ima vsa potrebna znamenja edino prave Kristusove zveličavne resnice. Ali vidiš, čemu se odpoveš, če se odpoveš svoji katoliški veri? Tisti veri, o kateri je Kristus rekel: »Kdor ne bo veroval, bo pogubljen.«

Ali tudi Kristusova Cerkvev more biti prava samo ena. Cerkvev ni kaka »klerikalna stranka«, ampak Kristusova organizacija na zemlji. Postavil jo je na sv. Petra kot na temeljni kamen, na Petra in na vse njegove zakonite naslednike, ter ji obljubil, da jo peklenške sile ne bodo premagale, torej da bo ostala do konca sveta. Kar se je odcepilo od Cerkve sv. Petra in njegovih naslednikov — to so zmotne, niso Kristusove cerkve. In Kristus je izročil svoj zveličavni nauk z darom nezmotljivosti in vse svoje zveličavne zakramente samo

svoji, pravi Cerkvi, tako da je edino ona v posesti pravega njegovega nauka in vseh njegovih milosti. Samo troho poštene resnicoljubnosti, pa boš našel brez posebnih težav, da je ta ena in prava Kristusova Cerkvev ravno naša sv. Cerkvev. In od te Kristusove ustanove, ki edina posreduje zveličavne resnice in milosti, hočeš odpasti? Ali ne vidiš, da bi bilo to huje kot samomor!

Koliko smrtonosnih prepadov je vse okolici pri mešanih zakonih, v katere pada in se tako pogosto ubija pomilovanja vredna verska neizobraženost in brezbržnost! Za glavo se prijemajo verni in resni ljudje, ko ne morejo umeti, da se danes ta in oni samo zato, da pride v zakon, ki pred Bogom ni zakon, zavrne in odpade. Sv. pismo Stare zaveze nam pripoveduje, kako je prodal Ezav vse velike pravice svojega prvorojenstva za skledo — kuhane leče! Tukaj pa se prodaja za kratkotrajne ugodnosti zakonske zveze duša in večnost. Ali more tako delati človek, ki ima pamet in vest in ki je krščen?

Dr. Ant. Zdešar C. M.

Čakaj in molči — pa boš videl, da bo grozdje sladko.

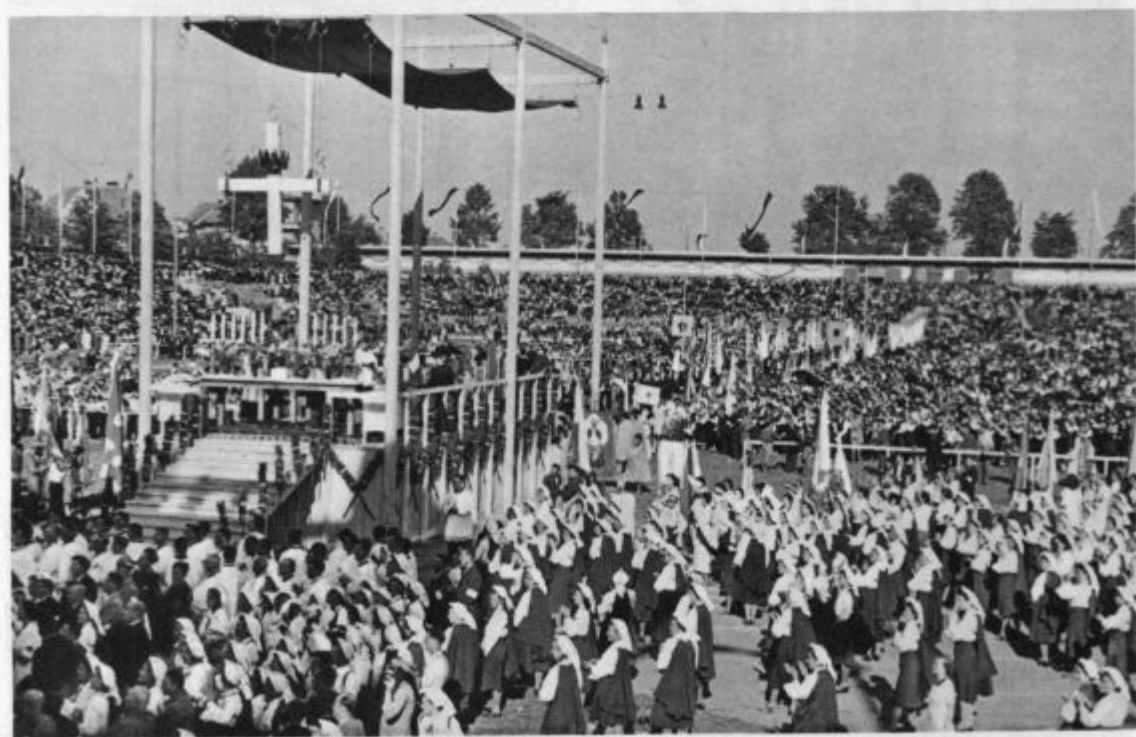
Meso je vendar nezdravo — pravi revež in kuha kašo.

Svila je privlačna za strelo — pravi beračica in prebira stare cunje.

Ko kupuje skopuh cvebe — skrbi, da mu kramar prisuje še popra zraven.

Prizor z zborovanja KKK v Unionski dvorani v Ljubljani — Spredaj kardinal Hlond (levo) in kardinal Piazza, patriarh beneški (desno) — V prvih vrstah nadškofje in škofje

KKK: Množice na Stadionu. Oltar z baldahinom blizu tribune

Velesovska Marija

(Legenda. — Glej »Bogoljub« str. 176.)

Nekoč je prišel v Velesovo potepuh in medtem, ko so drugi molili in peli, oprezoval, kako bi zlatnino in srebrnino izmaknil. Pa je opazil, da v oknu pri Mariji za velikim oltarjem ni mreže. In je zrasel v njem sklep.

Že na drugo plat se je obračala noč, ko je zlezal tat skozi okno k Mariji. In pri Mariji se ni nič obotavljal, nič premišljeval: pred prestolom rožnovenske Kraljice je s čevljem sunil v šipo, da se je razletela in da je mogel začeti nesrečni posel. Snel je sveti Devici in njenemu ljubemu Sinu zlati kroni, iz ušes iztrgal Mariji zlate uhane, vzal ji srebrni rožni venec z roke in pobral vso zlatnino in srebrnino, kar so jo nanесли romarji rožnovenski Kraljici v zahvalo. Potem pa je hotel oditi.

A samo enkrat se je prestopil in nič več. Kot mrtve so mu postale noge, stal je lahko, a hoditi ni mogel. In je poskusil, če more gibati z rokami, a tudi z rokami ni mogel, nevidna sila mu jih je priklenila k telesu. In glave obrniti ni mogel in tudi v pasu je bil ves trd. Kot štor v gozdu je stal pred prestolom Marije velesovske in premišljeval, kaj naj bi še poskusil, da bi ušel. Toda nobene pametne misli ni mogel dobiti. Le znova je skušal na kak način premakniti roke in noge, a vedno znova je bil razočaran; ni šlo z nogami

in ni šlo z rokami. Stal je tam pred prestolom Matere božje in se revež ves tresel ter brez uspeha poskušal zbežati, pa krel je in grdo gledal presveto Gospo:

Hrastov štor ji je za prestol, v naročje se ji Sin privija, dolgi lasje so razmršeni okoli obraza, ušesa so brez zlatih uhanov in glava brez krone in roka brez rožnega venca, prestol je brez okrasja in šipa pred njim je razbita. Marijin obraz je lep in mil, a očitajoč, in žalostno je obličje njenega ljubega Sina.

Ob pogledu na sveto Devico se je tatu zbudila vest. Skesal se je svoje pregrehe. In nato je znova poskusil gibati z nogami, rokami — in glej, desna roka se giblje, kot prej se upogne v komolcu in iztegne v rami in prsti so gibljivi. Ves vesel tat z desnico spet okrona presveto Devico in njenega ljubega Sina, ki se ji v naročje privija; spet vrne nebeški Gospe srebrni rožni venec na roko in s težavo ji pripne zlate uhane v ušesa ter ji popravi lase pa povrne tudi vso drugo zlatnino in srebrnino in se svoje pregrehe znova skesa.

V zvoniku je zazvonilo dan prav tisti hip. Prelepo je brnel zvon svoj jutranji pozdrav Mariji, tatu je ganilo v srce in po dolgem času je spet kot nekoč Gabriel v Nazaretu

KKK: Med obhajilom mladine na Stadionu

pozdravil Marijo, ki si je tudi v Velesovem izvolila svoj dom. S solzami v očeh je gledal nebeško Gospo:

Hrastov štor ji je za prestol, v naročje se ji Sin privija, zlati kroni imata na glavah in Marija zlate uhane v ušesih in srebrn rožni venec na roki. Njen obraz je lep, da mu jemlje vid, in mil, da ga gane do solz, in prizanesljivo je obličje njenega Sina. Marija pa ima brazgotino na čelu in razbita je šipa pred njenim prestolom.

Tat je znova odpuščenja poprosil in sklenil, da se bo poboljšal in da bo povrnil vsem, ki jim je naredil kaj škode. In znova je poskusil noge pa levo roko — in glej, lahko jih je pregibal. Hvaležno je pogledal presveto Devico in njenega ljubega Sina in brž tiho odšel skoz okno — le kako naj bi drugače?!

Kmalu nato je prišla varuhinja, da bi svetilki pred Materjo božjo novega olja prilila, in vsa prestrašena opazila razbito šipo in odprto okno. A še tisti dan je prišel neznanec, povrnil škodo za razbito šipo in namaknil še za olje, ki naj zgori pred nebeško Gospo. In tudi svojo zgodbo je povedal in se potem v resnici spremenil.

*

V Velesovem že od nekdaj ni bilo nade, da bi ob hudi uri zvonilo. Menda je nekoč Marija ob hudi uri obljubila Velesovcem svojo pomoč in potem se jim ni zdelo lepo, da bi jo z zvonjenjem spominjali na njeno obljubo, ko jim je vedno zvesta ostala.

Le redko redko je v Velesovem toča pobila, povodenj grozila, suša ali kaka druga uima pretila, ker je pač Marija varovala pred hudo uro in sušo in sploh vsako nesrečo, telesno in dušno, svoje ljudi.

Tisto leto je žito in sadje in sploh vse posebno lepo kazalo: rž je bila večja kot najdaljši Velesovec — in Velesovci takrat niso bili majhni ljudje, saj veste, da so še tudi danes dolgi — in imela je klasje za ped in pol; pšenica je zrasla kot rž druga leta in je imela dobro ped dolgo klasje; prav tak je bil ječmen in oves nič slabši — že o svetem Vidu je kazal latjè; v prosu se je že o svetem Primožu lahko vrana skrila, ko se druga leta še vrabec ne more; zelje je že o svetem Petru zavijalo in v zelnikih je bilo v tem času obiranja, kot ga ni vselej o Velikem Šmarnu; sadje je bilo polno, da so morali vsako vejo posebej podpreti, ker bi se jim sicer vse polomilo, saj so bila jabolka že o kresu debela skoraj kot druge kratki jeseni, in češplje so bile debele kot pest; celo borovnice so več obrodile in so bile tisto leto debele kot češnje. Vse je kazalo kot še nikoli.

Tretji dan po svetem Petru, ko je že ječmen dozorel in se je rž že belila in je pšenica že odcvetela, pa je popoldne nenadoma postalo temno: črni oblaki so zakrili sonce in prevlekli nebo; blisk na blisk je švigal iz njih in se cepil na sto koncev in več, tresk je tresku sledil in grmelo je, kot bi bil sodni dan. Ljudje so vsi prestrašeni pometali srpe in motike pa kose in drugo orodje v žito ter zbežali domov. Gospodinje so na ognjiščih zažigale žegnane leskove šibe, gospodarji so škropili okrog oglov z blagoslovljeno vodo, drugi so se zaprli v hiše, se preplašeni stiskali okrog peči in molili, da bi jih Bog obvaroval pred hudo uro in jim ohranil žito za kašče, in prosili tudi za vse tiste, ki ob tisti strašni uri niso našli zavetja, saj je bilo zunaj hudo, da bi človek še psa ne nagnal izpod strehe.

KKK: Toliko kelihov in ciborijev je bilo treba pri obhajanju mladine

KKK: Igra o Kraljestvu božjem. Večerni prizor. Desno: Skupina angelov

KKK: Med igro prihaja z vseh strani nova mladina z gorečimi baklicami. Nepopisen prizor!

Čimdalje bolj se je bliskalo, čimdalje huje je treskalo in tam daleč nekje je že vršalo in grozilo, da pride toča vsak čas in da uniči vse, da stolče v tla že skoraj zrelo rž in odcvetelo pšenico in vse žito, ki je tako lepo kazalo, in da oklesti sadje vsaj za pet let.

In v tej strašni stiski se je spomnil velesovski mežnar zvonov in je šel zvonit. Toda v Velesovem že od nekdaj ni bilo navade, da bi ob hudi uri zvonilo, in mežnar zato ni vedel, kako naj zvoní — pa je začel kar z malim.

Zvonil je mežnar z malim, zvonil in zvonil, začudeni so poslušali Velesovci, saj v Velesovem že od nekdaj ob hudi uri niso zvo-

nili, begali so se v molitvi in ugibali, kaj naj zvonjenje pomeni. A mežnar je zvonil in zvonil in čim dalj je zvonil, tem bolj je nebo postajalo črno, tem gosteje se je bliskalo, tem huje je treskalo, tem bliže je prihajalo vršanje in grozilo, da uniči vse, kar so Velesovci v trudu in znoju sejali in jim je Bog blagoslovil, da je raslo, cvetelo, zorelo.

Bolj in bolj je postajalo strašno in mežnar je potegnil še za srednji zvon. Komaj so ujeli Velesovci njegov glas med grmenjem, a ujeli so ga in bili še bolj začudeni. Begali so se v molitvi in se motili pa ugibali, kaj bi bilo. Ognja ni, ker kadar je ogenj, drugače zvoní. Smrti ni, ker ob smrti drugače zvoní in mr-

ličem ob drugem času. A tudi pogreb ni, saj v fari ni nobeden umrl. Za mašo ne zvonijo, ker je poldne. In petek ni, da bi zvonilo v spomin na Gospodovo smrt. Le kaj torej zvonijo?

A čim dalj je zvonilo, tem bolj se je bliskalo, tem huje je treskalo, tem bliže je prihajalo vršanje in grozilo, da uniči vse: polne jablane in lepo žito. In z gora se je slišalo divjanje viharja in pretilo, da razdene še tisto, kar bi toča pustila.

Ves prestrašen je mežnar pustil srednji zvon in potegnil za vrh velikega. Komaj je kembelj udaril ob zvon, je treščilo, da je mežnar od strahu izpustil vrvi, se zgrudil na kolena in videl, kako je skozi okno priletela strela v cerkev in kako se je v cerkvi cepila na sto koncev in več in letela od velikega oltarja do kora mimo stranskih oltarjev do krivih klopi in spet nazaj. In ob sebi na kora, kjer je prej zvonil in zdaj klečal, je zagledal Marijo, prav tako, kot je njen kip v velikem oltarju pod podobo, ki na njej Gabriel Devici Sina oznanja.

»Marija!« se je mežnar prestrašen nagnil še s komolci na tla in si ni upal pogledati nebeške Gospe in njenega Sina.

»Ni mi všeč, da zvoniš. Zvesta sem svoji obljubi in ni treba, da me nanjo spominjaš. Ti je morda kdaj toča pobila ali povodenj grozila ali te kaka druga nesreča zadela?! Če se to tvoje zvonjenje ob hudem vremenu še kdaj ponovi, bodo strele razrušile tole zidovje v prah in pepel in stopile zvonove, da bo od vsega ostala le groblja, in toča bo stolkla v zemljo vso letino in vihar bo razdejal vaše domove.«

Ptujska gora z znamenito gotsko cerkvijo

»Odpusti, o Bog in Marija!« je dejal mežnar in videl, kako se je vseh sto in več ognjenih koncev združilo v strela, ki je odletela skozi okno in se zapodila v zemljo. Mežnar pa je vstal, šel s kora v cerkev, pokleknil in molil.

Začuden so bili Velesovci, ko so zaslišali jek velikega zvona. In čim dalje se je širil njegov glas, tem bliže je prihajalo vršanje, tem bolj se je bliskalo in tem huje je treskalo. In mnogi so videli, kako je strela skozi okno udarila v cerkev. Brž so se zbrali ljudje in hiteli s škafi, da v cerkvi požar zaduše; a komaj so prvi do cerkve prišli, je strela priletela skozi okno iz cerkve in se pred njimi zapodila v tla. In nikomur od njih se ni nič zgodilo. Zatem so pa kot na povelje ponehali bliski, konec je bilo grmenja, razgubilo se je vršanje, odpodil se je vihar, razpršili so se črni oblaki, posvetilo je sonce, pokazala se je mavrica in postalo je lepo, da so ljudje kar gledali in strmeli.

Sele mežnar jih je predramil. Prišel je iz cerkve in jim povedal, kaj se mu je zgodilo. In ko je končal, so šli vsi Velesovci v cerkev Marijo častiti pa hvaliti in moliti njenega ljubega Sina.

In tisto leto je bila v Velesovem letina kot še nikoli.

Od takrat pa v Velesovem ob hudi uri spet nič več ne zvonijo, saj Marija z Jezuškom bedi in varuje pred hudo uro, pa tudi pred sušo in vsako drugo nesrečo, telesno in zlasti še dušno, ljudi, ki so njej in njenemu Sinu zvesti.

In zato radi imejmo rožnovensko Kraljico in bodimo zvesti Mariji velesovski z Jezuškom tudi mi.

*Čudodelna podoba Matere božje na Ptujski gori
(Glej dopis str. 208)*

Starka je skončala. Kako so se ji svetile oči! Zdaj je zmolila zdravamarijo »Mariji z Jezuščkom, rožnovenski Kraljici Predkloštom, ki že sedemsto let v Velesovem kraljuje, na

čast« in nato so zapeli še tisto staro velesovsko: »O Marija, vredna vse časti...«

Potem pa je postalo starkino oko spet brez izraza, kot nekako mrtvo...

V. Zorman.

Pri Materi božji na Ptujski (ali črni) gori

Potnik, ki se pelješ z vlakom s Pragerskega proti Ptuj, obrni svoj pogled na desno proti Halozam! Temnozeleni griči, oviti z vinsko trto, te očarajo in zaželel si boš spoznati poblize tudi ta biser slovenske zemlje. Tvoje oko bo obstalo na mogočni stavbi, ki počiva kakor krona na 352 metrov visokem skrajnem obronku gornjih Haloz. Je to daleč okrog vidna in znana cerkev Matere božje, kamor se zatekajo pobožni romarji skoraj iz vseh krajev Štajerske in celo iz daljnega Prekmurja. Spodaj leži ravno Ptujsko polje z mirnimi vasm, ki nad njimi bedi Marijino materinsko oko. Ubrani glasovi gorskih zvonov opozarjajo ljudi daleč okrog po njivah in vinogradih: Tukaj stanuje vaša Zavetnica in Pomočnica! Ljudstvo rado in z velikim zaupanjem prihaja ob vsakem Marijinem prazniku na Goro.

Pri Mariji na Gori so se zbirali naši predniki, ko so strašne šibe (kuga, Turki) udarjale slovensko zemljo. Močno utrjena cerkev na Gori je služila za varno zavetje pred divjimi narodi. Po neki legendi je Marija celo čudežno rešila svoje ljudstvo, tako da je s črno meglo pokrila ves hrib in je moral sovražnik z grozo oditi, od koder je prišel. Na precejšno dobo slovenske zgodovine nas torej spominja viso-

ka, od dolgih stoletij počrnela cerkev. Kot živa priča važnih dogodkov zlasti pa žive vere naših dedov, katere tudi nevarno luteranstvo ni moglo omajati, stoji ponosno že čez 500 let.

Ko se iz trga povzpneš po širokih kamenitih stopnicah navzgor in prestopiš cerkveni prag, obstaneš ves zavzet. Pred seboj imaš po besedah univ. prof. dr. Steleta najdoslednejše izvedeni in najlepši primer gotske stavbe na slovenskih tleh, Devet metrov visoki stebri delijo notranji prostor na tri ladje. Ob tem pogledu se nehote dviga tvoj duh v višave k Bogu. Nad seboj vidiš krasne oboke, ki so po kamenitih rebrih v stranskih ladjah križasti, v srednji mrežasti. Ves prostor je 35 m dolg in 14 m širok. Ta cerkev bi bila po svoji starodavnosti in umetnosti kot pozna gotska stavba lahko v okras marsikateremu velikemu mestu.

Lepoto Marijinega domovanja dovršuje deset oltarjev, katerih večina je posvečena dogodkom iz življenja Matere božje. Ko si počastil Najsvetejše na glavnem oltarju, objame tvoj pogled milostno podobo Matere božje, ki drži v levi roki nebeško Dete, v desni pa obširni plašč, ki ga razprostirajo angeli. Pod plaščem so se zbrali zastopniki vsega človeštva. V pobožni molitvi klečijo in dvigajo roke k Mariji preprosti kmetje, meščani, cesarji, kralji in kraljice, kardinali in škofje, vitezi, redovniki in redovnice; vsega skupaj je 81 kipcev, ki predstavljajo najvažnejše vodilne osebnosti iz prve polovice 15. stoletja, ko je delo nastalo. Edinstvena umetnina na svetu je z mogočnim kipom nebeške Kraljice vred izklesana vsa iz enega kamna. Ob tem pogledu ti privre iz srca zaupna molitev: »Pod Tvoje varstvo pribežimo, o sveta božja Porodnica!« Kdo bi prešel vse stotisoče, ki so skozi stoletja klečali pred Njo in dobivali tolažbo in pomoč v bridkostih zemskega življenja.

Pred to Marijino podobo je posebno rad molil škof Slomšek. Molimo, da bi bil čimprej prištet med svetnike! Ko mu je bilo 16 let, je že zgubil dobro mater. Potem pa se je toliko bolj oklenil nebeške Matere. V bogoslovju je marljivo preiskoval, kaj so stari cerkveni očetje pisali o Materi božji. Kot duhovnik in kot škof je velikokrat pridigal o Mariji tako lepo in domače, da ljudje niso mogli prehvaliti njegovih govorov. Teden dni

Kongreganistka † Ivana Lavrič
(Glej dopis str. 213)

pred smrtjo je svetniški škof še zadnjikrat prihitel na Ptujsko goro k milostni Materi božji in tu je naš slovenski apostol položil žrtev svojega življenja na Marijin oltar.

Postanek veličastne cerkve na Ptujski gori ni točno znan, vsekakor pa je zgodovinsko izpričano, da jo je ustanovil ptujski grof Bernard III., ki je umrl l. 1424. K stavbi so prispevali tudi celjski in vurberški plemeni-taši, kar dokazujejo njihovi grbi po cerkvi in zunaj nje. Kaj jih je nagnilo, da so zidali cerkev prav tukaj, ne moremo vedeti. Morala so biti kakšna izredna uslišanja, da so se odločili za tako veličastno stavbo. Ljudstvo pripoveduje takole: Bogat grof na Vurbergu je imel edino hčerko, ki je bila slepa. Oče in mati sta goreče prosila Marijo, da bi deklica spregledala. Ko nekega dne vsi skupaj molijo, zagleda hčerka svetlobo. Oči se ji odpro in zavpije: »Pojdimo na grič, kjer vidim svetlobo!« Gredo in pridejo na Ptujsko goro. Grof je nato iz hvaležnosti naročil zidati tukaj cerkev. Lahko sklepamo, da je v tej legendi vsaj nekaj zgodovinskega jedra, kar potrjuje tudi dejstvo, da je bila cerkev že od začetka romarska, torej kraj, kjer so ljudje upali na posebno božjo pomoč v svojih stiskah.

Romanje je skozi vse čase zelo cvetelo, samo v dobi protestantizma je nekoliko za-

mrlo. Zgodilo se je tudi več čudežev, kar pričajo mnoge spominske table ob glavnem oltarju, ki so jih uslišani častilci iz hvaležnosti darovali. Tudi danes prihajajo romarji na Goro v velikih množicah posebno ob Marijinih praznikih, ko so glavni shodi. Mnogokrat pride po deset procesij, vsaka s svojim dušnim pastirjem. Ptujskogorska Mati božja ima od leta do leta vedno več častilcev in obiskovalcev.

Zob časa se na cerkvi zelo pozna, zato so potrebna nujna popravila znotraj in zunaj. Lani je bila napravljena popolnoma nova streha. Upamo, da bo z milodari dobrih vernikov in romarjev mogoče cerkev kmalu popolnoma prenoviti. (V ta namen bo v kratkem velika loterija. Srečke se dobijo pri župnijskem uradu na Ptujski gori.)

Pred dvema letoma je mariborski vladika dr. Ivan Tomažič izročil ptujskogorsko cerkev slovenskim minoritom. Novi varihi, sinovi velikega častilca Matere božje sv. Frančiška Asiškega, so se ob sedemstoletnici svojega prihoda v naše kraje in ustanovitve lastnega samostana v Ptujju z vso ljubeznijo oklenili prelepega Marijinega sve-tišča. Vestno ga bodo oskrbovali in širili Marijino slavo po vsej slovenski domovini.

Marianus.

Dve služkinji

(Jan Plestenjak. — Dalje.)

»Saj ne bo slabo!« jo je prešinjalo in kar mehko ji je bilo pri duši.

»Na moja ljubčka, Boruta in Fedorja, boste morali skrbno paziti, nekaj pospravljanja boste imeli in pa kakor bo že naneslo. Vsako nedeljo popoldne ste prosti, pohajkovanja s fanti pa ne bom trpela,« je napeljavala gospa in odkazala Francki sobo. V njej sta stali dve otroški postelji, čisto beli in s čipkami pregrnjeni, v kotu pa bolj navadna, toda še zmerom taka, kot bi si je Francka nikdar ne predstavljala.

»Danes in jutri si še prosta« (gospa jo je jela tikati, da se je Francka docela otresla bojazni), »da se nekoliko privadiš, ta čas si pa mesto oglej, da se boš mogla znajti, kadar te bomo po kaj poslali. Večerjamo ob sedmih in do tedaj si moreš ogledati pol mesta.

»Te pa jaz popeljem v mesto, saj bi se še izgubila,« je Francko ogovoril Andrej, preden se je poslovil od gospe.

»Lepo od vas, da se tako zavzimate za rojakinjo,« ga je pohvalil doktor in mu segal v roko.

»Prav iskreno sem vam hvaležen za trud; sem pa seveda vaš dolžnik,« se je muzal dok-

tor, kot bi mu bilo nerodno pred Francko in ženo.

»Eh, kaj za to! Koliko dobrot ste mi že vi storili,« se je izgovarjal Andrej. Zdelo se mu je pa le imenitno, da je tudi Francka slišala, kako ga časti sam gospod doktor.

»Torej, kot sem ti rekla, ob sedmih je večerja, to pa točno,« je zabičavala gospa in kar uživala ob Franckini zadregi.

»Pa z Bogom!« je zajecljala Francka, doktor in gospa sta se pa nasmehnila, kot bi se jima njen pozdrav zdel smešen in za mestno bahavost neprimeren.

Cesta se je zdela Francki zdaj kar nekam bolj prijazna in hiše in palače so se ji nasmi-hale, kot bi jo pozdravljale. Še na dom je pozabila, tako se je udajala sladkemu občutju, da je zdaj v mestu, kjer se cedi bogastvo in ga bo deležna tudi ona.

»V župnišče moram!« ji je nekaj velelo. Bil je materin ukaz. »Ostani družbenica!«

»V katero faro pa spada doktorjeva hiša?« je nekam plaho vprašala Andreja.

»V šentpetersko! Veš, to je največja fara v Ljubljani. Sedaj popravljajo cerkev. Viš, ti-

stale je, ki ima dva zvonika,« ji je razlagal Andrej.

Vodil jo je kaki dve uri po mestu, potem se je pa poslovil in odšel po svojih potih.

»Zgubiti se ne moreš, številko hiše in ulico si pa le dobro zapomni. Če bi se pa ne znala kam obrniti, vprašaj stražnika, saj jih je dovolj in prijazni so,« se je poslavljaj od nje, ona pa je obstala sredi ceste in gledala le v smer šentpeterske cerkve, da bi je ne zgrešila.

VIII.

»Kaj bo dobrega, dekle,« jo je ogovoril župnik, nekam tenak, pa od sile prijazen gospod.

»V mesto sem prišla služiti, sem pa bila že v Loki članica Marijine družbe,« je odgovarjala v zadregi, toda brez bojazni.

»Lepo od tebe. Kako se pa pišeš?«

Povedala mu je vse, kako se piše, koliko je stara in kje je doma in tudi kje je službo dobila. Za številko hiše in ulico je še vedela, čudnega doktorjevega imena se pa ni mogla spomniti.

»Veš, mesto je za mlada dekleta zelo, zelo nevarno. Treba bo božje pomoči, če boš hotela ostati poštena. Za to pomoč pa je treba moliti in le oklepaj se svoje Priprošnjice, ki si si jo izvolila za svojo drugo mater.«

Francka je bila vsa srečna, tako domače se ji je vse zdelo. Vsaka župnikova beseda se ji je usedla v srce kot kleno zrno in s prečudno mehko se ji je spajala materina in župnikova beseda v glasen klic: »Hčerka Marijina ostanem!«

Še pred sedmo se je vrnila v hišo, kjer je že dišalo iz kuhinje in kar nekam domače se je zazdelo Francki.

»Dober večer!« je pozdravila. V kuhinji se je vrtela ona debelušna siva ženska.

»Kar sedi!« ji je velela.

Francki je bilo nerodno, ker ni vedela, kam naj bi se obrnila in kam naj bi sedla. Ženica jo je rešila iz zadrege.

»Kar tule se usedi!« ji je odkazala prostor, potem ji pa takoj postavila večerjo. Doma kaj takega niso poznali niti na semanji dan ne.

»Joj, da bi mogla vsaj polovico dati materi!« jo je zabelelo ob misli na dom, kjer morda natepavajo nezabeljene turščične žganice, ona se pa masti z gosposko večerjo.

»No, kako ti ugaja. Dolgčas ti v Ljubljani ne bo!« jo je ogovorila gospa. Bila je oblečena v rožasto obleko, da se je Francka ni mogla nagledati.

»Močno lepo je vseokrog!« je bleknila in še vstati je pozabila, čeprav so jo o tem učili že v šoli.

»Le pojej, potem pa kar k počitku. Danes boš še kar sama v sobici, jutri bosta pa moja otročiča že doma,« ji je naročala gospa in odšla.

»Še lahko noč ji nisem rekla!« si je očitala Francka. »Moj Bog, pa mi vendar ni zamerila?« se je spraševala še potem, ko se je ulegla v posteljo. Kuharica ji je pokazala, kako se prižiga in ugaša električna luč, razložila ji je, kako se dviga in spušča zavesa, pokazala omaro, kamor naj spravi svoje reči.

Francki je kar odleglo, ko je bila sama, in čeprav ji je bilo nekam tesno v gluhi samoti, se je počutila še najbolj sproščeno. Odmolila je večerno molitev, dodala očenaš za mater, očenaš za očeta in še za vsakega brata po en očenaš. Potem se je pa ulegla in ker je bila polna vtisov, ni mogla zaspati, četudi je bila utrujena. Lotila se je branja, ki ga ji je dal župnik. Listala je in listala, končno se pa ustavila ob naslovu *V r a č a n j e*.

»To bo najbrž lepo!« je menila in se poglobila v branje.

»Dež je natepaval cesto in polje in drevje ob cesti. Sive mlakuže na cesti so se večale in razlivale na obe strani. Osivela trava ob cesti je v dežju spet ozelenela in se dvignila, kakor bi se hotela razgledati.

V dežju in blatu se je vračala Tončka. Pet let je bila v mestu, gosposka je postala in tudi njena hoja ni bila več hribovska.

Hodila je počasi. Nizko nad glavo je držala dežnik, do kolen pa je bila oškropljena od blata in premočena. Tudi bluza ji je bila na ramah že mokra in se je tesno oprijemala telesa. Pa dež je bil Tončki prijeten in samotna cesta se ji je zdela prijazna. Ne bi rada srečavala ljudi. Na samotnih cestah so misli zbrane, na samotni cesti lahko nemoteno razgledaš svojo preteklost.

Dež je natepaval, cesta se je vlekla, Tončka se pa za to še zmenila ni. Vsa se je zagrebla v spomine. Od prvega spoznanja pa do zadnjih trenutkov se ji je razgrinjalo življenje.

Mlada leta so ji minevala kot minevajo hribovskemu otroku. Komaj se izkobaca iz cunj, mu prisodijo toliko in toliko ovac ali pa govodi: »Dobre in mlade noge imaš, boš že kako!« In se ubija z živino vsa jutra in vse večere in spozna vse steze, vsa drevesa, ve za vsa gnezda šoj, vran, sov, vereric in sinic, ve, kje je spal zajec, kje se je pasla srna, kje je prežala lisica in kam se je speljal divji petelin. Mleko in črn kruh, ajdovi žganči, kaša in ričet, to mu je hrana, meso le za božič, veliko noč in sejem. In zato so ti prazniki zanj največji.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Za novo stolno cerkev v Sarajevu je daroval sveti oče Pij XII. znesek 1300 dolarjev. Denar je namenjen za napravo velikega oltarja.

Poslovilna služba božja v kapeli rimskega zavoda »Germanika« je bila 2. julija t. l., ker bo zavod zaradi cestnih preuredb preložen drugam. Udeleženec te sv. maše pripoveduje, kako ga je prevzelo, ko je pomislil, koliko slovečih škofov in učenjakov, ki so zdaj razkropljeni po vsej Evropi, je izšlo iz tega zavoda in teh prostorov v teku 50 let.

V Abesiniji zidajo sedaj, odkar so jo zasedle italijanske oblasti, mnogo novih cerkva. V glavnem mestu Addis Abeba so nedavno blagoslovili temeljni kamen za novo stolnico, ki so zanj italijanski vojaki kmalu po zavzetju zložili 100.000 lir kot prvo temeljno glavnico.

Tudi izrednost. Take cerkvene svečanosti menda še ni bilo, da bi v isti župniji, v isti cerkvi obenem imelo osem domačinov novo mašo, kar se je nedavno zgodilo v francoski župniji sv. Martina v Roubaix-u. Vsi novomašniki so hkrati pri osmih oltarjih opravili prvikat sveto daritev. V prvih klopih je sedelo 36 bogoslovcev iz iste župnije, ki se pripravljajo na duhovski poklic.

Najstarejša redovnica. Usmiljena sestra Marija Jožefa v Ohio (Severna Amerika) je praznovala nedavno svoj 107. rojstni dan. Pred leti je bilo njeno življenje vsled nekega požara močno ogroženo, pa so jo vendarle rešili.

Sam se je obsodil. V New-Yorku se je obesil Ernest Toller, prosluli komunistični pisatelj, ki je brezboštvo pot pripravljal. V Nemčiji ga imajo izza let prevrata v najslabšem spominu. — Kakršno življenje, taka smrt.

Živi znak vere. V Kanadi se katoličani splošno še zavedajo, da so otroci dar neba. Francoski Kanadci, posebno v mestih kakor n. pr. v Quebecu in Montrealu, kjer imajo mogočno katoliško vseučilišče, so ponosni na številne družine. Dvanajsterica otrok — je skoraj navadno število pri njih; tudi do dvajset ni nič nenavadnega. Prelep vtis napravijo tam — tako beremo — mogočne in veličastne cerkve in pa velike množice vernikov, ki hite iz vseh koncev vanje.

★

Štirikrat so napolnili udeleženci kongresa KK Stadion, ki ima prostora za 50.000 oseb, v dneh od 25. do 30. julija 1939: v soboto, 29. julija, ko je bil mladinski dan in je prešlo sv. obhajilo po maši kardinala-legata

15.000 šolskih otrok. — Drugič so pritisnile na Stadion množice vseh vrst in poklicev v soboto zvečer, da so bile navzoče pri edinstveni igri o kraljestvu božjem. Tretjič so privreli desettisoči vernikov na ta prelepi prostor v nedeljo dopoldne, 30. julija, ko je imel kardinal Hlond pontifikalno mašo in cerkveni govor v petih jezikih. In končno je nudil Stadion očarljivo sliko neštete občinstva v nedeljo popoldne, ko so se vrstile na prostrane prostore v Stadion k sklepni slovesnosti ob najlepšem vremenu vzorno urejene katoliške organizacije in zastopstva raznih narodov. Ves Stadion je odmeval ob pevanju litanij presv. Srca Jezusovega in ob posvetitvi Jezusu Kralju. »Kolikšna je moč katoliške Cerkve!« je vzkliknil neki opazovalec tega mogočnega sprevoda, pa dotični gospod najbrž ni bil katoličan.

Mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani je po točni izvršitvi sporeda, po temeljitih, stvarnih in duhu kongresa primernih razpravah, ki so bile vse začuda obiskane, po udeležbi iz inozemstva in po zanimanju ter sodelovanju domačega naroda, kakor tudi po zunanem sijaju in lepem poteku vseh prireditvev, zlasti zadnja dva dni na Stadionu — dosegel presenetljiv sijaj. Naj vse častne uspehe blagoslovi Kristus Kralj, ki mu hočemo ostati zvesti s tem, da bomo namene kongresa ostvarjali in jih kazali v dejanju.

Ves kongres je potekal v znamenju toplega krščanskega čustvovanja ter bratske ljubezni in vzajemnosti vseh narodov, ki so bili zastopani. — Ljubljanske ulice so nudile pisano sliko, saj je menda ni bilo hiše, ki bi ne imela izobešene zastave, ne trgovine, ki bi ne bila vsaj enega izloženega okna okrasila in spremenila v košček svetišča s sliko ali kipom Kristusovim in ozaljšala s cvetjem, zelenjem in lučmi. Večje trgovine so se odlikovale kar z razkošnostjo v olepšavi okenških kapelic in so kar tekmovalle med seboj. Občudovali smo izvirnost, dober okus in razne zanimive domisleke, ki so dosegli tako prijetno in posrečeno raznovrstnost v zunanji proslavi Kristusa Kralja. Tujezemski obiskovalci niso mogli prehaliti dostojnega verskega čuta ljubljanskih trgovcev in hišnih posestnikov. Mnogo je bilo tudi hiš, ki so bile dobile z okraski, venci in drugimi olepšavami docela svečanostno lice.

Najsvetlejša točka kongresa. Od vseh ljubljanskih cerkva, kjer so bile polnočnice in nočne pobožnosti, so sporočali, da je bila udeležba pri sv. obhajilu ogromna;

dokaz, da je tudi naše ljudstvo namen in pomen kongresa dovolj razumelo. Da je predzadnji dan kongresa pristopilo na Stadionu k svetemu obhajilu 15.000 dečkov in deklic, to veselo in ganljivo dejanje je bilo Kristusu Kralju v največjo tolažbo in zadoščenje.

Tudi to je važno. Zadnji dan kongresa je imel kardinal-legat nadškof Hlond veliko mašo na Stadionu, ki so ga docela napolnili udeleženci vseh slojev. Po evangeliju je spregovoril o glavnem namenu kongresa najprej v francoščini, nato pa nadaljeval v poljskem, nemškem in italijanskem jeziku, skončal pa v slovenščini. Pri sveti maši je pel zbor 600 spretno izvežbanih pevk in pevcev s spremljevanjem godbe. Vse je vodil stolni dekan dr. Fr. Kimovec.

Zmagoslavno pot v svet je odprl mednarodnim kongresom Kristusa Kralja — ljubljanski kongres, za kar gre čast Ljubljani, Sloveniji in Jugoslaviji. Ljubljana in Jugoslavija je s tem kongresom veliko pridobila na ugledu med svetom. Pri vseh naslednjih kongresih, ki se bodo redno nadaljevali vsako drugo leto, se bo Ljubljana s častjo imenovala. — Bog dobrotljiv bo pa za vso proslavo, ki mu jo je pripravila Ljubljana in Slovenija, podelil gotovo tudi svoj obilni blagoslov deželi in narodu, dasi ni manjkalo takih, ki so gledali na kongres le nevšečno, mrklo, pri čemer ima delež in krivdo tudi oni del slovenskega, Cerkvi neprijaznega časopisja, ki je o tej tako posrečeni verski prireditvi delal izjemo s tem, da je dajal le pičla, hladna poročila svojim bralcem — dasi so tudi katoličani in sinovi iste Cerkve Kristusa Kralja.

»Sveti oče neutrudno nadaljuje delo za ohranitev miru.« Na pozdravnem večeru, ki ga je Ljubljana priredila papeževemu odposlancu kardinalu Hlondu, smo slišali pomemben govor, ki ga je imel legat sam. Naglasil je, da je kongres Kristusa Kralja — praznik miru, čeprav se godijo po svetu razburljive stvari... Dostavil je pa: »Morem vas zagotoviti, da papež neutrudno vse svoje sile polaga v to, da ohrani mir, zato smo mu dolžni vso hvaležnost, zaupanje in vdanost...«

Med govorom je eminenca kardinal Hlond pristavil: »Predragi mi bratje Slovenci! Kongres Kristusa Kralja je pomemben letos zato, ker se vrši na tej lepi zemlji, ki je polna verskega zanosa. Namen kongresa je, da zmaga katoliška vera, da bi se narodi odvrnili od brezboštva in se zopet vrnili k pravemu, polnemu in dejanskemu krščanstvu...«

Ob sklepu je kardinal čestital bratom Slovincem kot Poljak in Slovan, da se je kongres tako sijajno razvil. Pozdravil je navzočega nadškofa, belgrajskega nuncija Feli-

cija, beneškega patriarha kardinala Piazza, oba slovenska škofa in vse druge navzoče škofe (20), ministre, prav presrečno tudi vse laike. (Nagovor je imel v petih jezikih, tudi v slovenskem.)

Ljubljanska škofija. Župnija žalna je dobila novega župnika v osebi Antona Žnidaršiča, ki je doslej imel dušno pastirstvo v župniji Topla reber. — Za upravitelja v Beli cerkvi je imenovan Jožef Strah, kaplan v Mokronogu. — Pol stoletja mašništva so doživeli gg.: Hiersche Franc, upokojeni župnik (Polzela), Košir Franc, župnik v p. (Ježica), duh. svet. Novak Matija, župnik v p. (Kandija), duh. svet. Železny Alojzij, župnik (Goriče), Žugelj N., župnik v p. (Dravljce).

Premembe v slov. frančiškanski provinciji. Za župn. upravitelja (Ljublj., Mar. oznanjenje) je imenovan p. Krizostom Sekovanič; za kaplana pa pp. Tarzicij Toš in Pelagij Majhenič; p. Bertrand Katnik za prefekta seraf. zavoda. — V Brežice sta poslana p. Ferdinand Zajec iz Nove Štife in p. Engelhard Štucin iz Ljubljane. Na Brezjah je nastavljen p. dr. Roman Tominec iz Ljubljane, v Novi Štifti p. Janez Vianej Trinko iz Brežic.

Za mejami. Za župnika v Čepovan je prišel Ivan Kretič; novomašnik Mirko Mazora je poslan za kaplana v Rihenberg; novomašnik Ernest Bandlej pa za župniškega upravitelja v Nemški Rut; novomašnik Ivan Hlad je nameščen kot kaplan v Bovcu; v Ustju na Vipavskem pastiruje Luigi Novello, ki je prišel iz videmske nadškofije in govori slovensko mešanico beneškega narečja in furlanščine tako, da ga — na žalost — ljudstvo ne razume.

Hitro, hitro mine čas... Sredi julija je minilo deset let, odkar je bil takratni univ. profesor dr. Gr. Rožman posvečen za škofa: deset let vodstva škofijske duhovščine, deset let dušnopastirskega dela na prižnici, v spovednici, na napornih cerkvenih vizitacijah, v predstojništvu KA, v izvrševanju sto in sto s škofovsko službo združenih opravil, bremen in odgovornih nalog, ki zahtevajo polnost duševnih in telesnih moči. — Da bi bile te moči še znanprej tako odporne, vztrajne, da bi KA po namisli prevzvišenega postala gibalno verske obnove in zajela vse stanove, da bi se čimprej uresničili tudi veliki načrti za Baražovo semenišče, da bo kongres Kristusa Kralja, ki je zahteval toliko naporne priprave in se je z božjo pomočjo in po prizadevanju škofovem tako srečno izvršil, izdatno pripomogel za dosego vzvišenega kongresnega cilja — vsemu temu naj bo odločen precejšen del naših molitev ob desetletnici vladikovanja našega škofa.

Večno mesto so bili obiskali po novi maši letošnji novomašniki ljubljanske škofije, da si izprosijo v svetiščih prvakov-apostolov pomoči in blagoslova in gorečnosti za težko poklicno delo v dušnem pastirstvu. Spremljali so jih njih duhovni vodja spiritual dr. J. Kraljič, univ. profesorji dekan dr. A. Snój, dr. Al. Odar, dr. Ign. Lenček in stolni kanonik dr. A. Zupan. V avdienci pri sv. očetu so bili skupno z drugimi oddelki romarjev. Kljub občutni vročini onih dni so se vsi zadovoljni in zdravi vrnili v domovino.

Spomin na blagoslovljeno preteklost 700 let je obhajal na moč slovesno 6. avgusta t. l. minoritski samostan v Ptuj. Slavnostno službo božjo je opravil lavantinski vladika prevzv. g. dr. I. Tomazič, ki je imel tudi jubilejni cerkveni govor. 700 letnica je bila združena z verskimi in prosvetnimi prireditvami, zlasti pa z velikim zborovanjem tretjerednikov, kar je dalo jubilejni svečanosti prelep okvir. Meščani in okoličani so s hvaležnim srcem spremljali vso proslavo, saj je red svetega Frančiška donasal vsa ta stoletja prebivalstvu mnogo božjega blagoslova v verskem, narodnem in prosvetnem oziru. Dne 7. avgusta je bilo pa romanje na Ptujsko goro. Tam je imel službo božjo z govorom prevzv. g. škof dr. Rožman.

V blejski cerkvi je imel 6. avgusta t. l. novo mašo p. Gabrijel Rus, marianitski redovnik, ki živi od mladosti v daljni Ameriki, rodil se je pa na Bledu. Bogoslovne nauke je dokončal v Švici. V domovino sta prišla na novo mašo tudi oče in mati.

Med bolestniki bolnišnice v Mariboru je praznoval 40 letnico mašništva brežiški gvardijan p. Jenko Ernest, ki se je svoj čas žrtvoval, da se je mogla sezidati nova cerkev sv. Frančiška v Ljubljani, ter vneto vzgajal mladino kot skrben katehet. Ob lepem jubileju mu želimo, da bi se mu povrnilo zdravje oči in da bi mogel še uspešno zastavljati svoje moči v slavo božjo.

»Za slovenski narod je živel, trpel in do-trpel« rajni ravnatelj Mohorjeve družbe, duhovni svetnik Jožef Zichen, ki je bil pokopan 20. julija 1939 v Rožu na Koroškem. V poslovilnem govoru je msgr. Valentin Podgorc slavil pokojnega kot bivšega vzgojitelja in kateheta in kot požrtvovalnega razširjevalca mohorskih knjig in dobrega krščanskega beriva. Starše je prosil in rotil, naj dajo svoje otroke v vzgojo božjemu Učeniku Kristusu in skrbe, da bodo dobili otroci v roke le zanesljivo dobre knjige.

Vrhbosanska nadškofija ima pomožnega škofa: V nedeljo, 6. avgusta 1939. je prejel škofovsko posvečenje dr. Smiljan Čekada, ki je imenovan za škofa-pomočnika v Sara-

jevu. Cerkvene obrede je izvršil nadškof dr. Iv. Šarić, kot sokonsektorja sta bila naprosena zagrebški nadškof dr. Al. Stepinac in banjaluški škof msgr. J. Garić.

Nov slovenski misijonar. V nedeljo, 23. julija 1939. se je poslovil g. Jožef Časl, duhovnik misijonske družbe, v cerkvi Srca Jezusovega in se podal na misijonsko pot proti Kitajski. Doslej je pastiroval v naši diaspori in oral trdo ledino v Kosovski Mitrovici. Naj spremlja božji blagoslov njegovo delo za zvečljanje duš!

MARIJINE DRUŽINE

Šmarje pri Jelšah. Naša Mariji posvečena mladina — fantje in dekleta — že trideseto leto kliče: »Tebe zbrali smo, Devica, da si naših src Gospa...« To 30-letnico ustanovitve fantovske in dekleške Marijine družbe smo skromno proslavili 28. maja t. l. Jedro naše proslave so bile prav za prav tridnevne duhovne vaje, ki jih je vodil za fante in dekleta misijonar č. g. Janko Bele in ki so se končale na binkoštni praznik s skupnim sv. obhajilom vseh članov in članic družbe. Popoldne istega dne je bil sprejem 26 fantov in 40 deklet v družbo. Nad vse lep je bil prizor, ko je to lepo število — na razpotju v življenje naha-jajočih se mladih ljudi — obetalo zvestobo in ljubezen Brezmadežni ter sprejemalo iz rok dekana Franca Loma svetinjo s trakom — zunanje znamenje otroštva Marijinega. Odslej šteje fantovska Marijina družba 92 članov, dekleška pa 283 članic. Po sprejemu je bila v »Domu« še kratka prisrčna proslava s petjem in igro »Slepa grofična«. Pri govoru se je prečitalo tudi spodbujajoče pismo, ki ga je v ta namen poslal ustanovitelj naše Marijine družbe Franc Sinko, župnik pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah. Že 30 let siplje Brezmadežna milosti na našo mladino. Samo Bog more vedeti, koliko mladih src je ostalo čistih in nedolžnih le zaradi tega, ker so se posvetila Mariji. Rečemo samo: Hvala Bogu, da imamo Marijino družbo. In Ti, naša nebeška Mati, prosi za našo mladino, ki je tvoja, da bo tvoja tudi vedno ostala! Vodstvo.

Loški potok. Kdo ne ve, kako težko je mlademu človeku, ki ima pred seboj polno upov in načrtov za življenje, če se mora sprijazniti s smrtjo. Kdo more popisati boleščino, ki tare starše ob smrti mladega sina, priljubljene hčerke!

Toda dobrotljivi Bog, delivec neminljivih in večnih dobrin, prisodi v svoji nedoumljivi modrosti in previdnosti človeku to, kar bo za večnost najbolje; zato marsikateremu in marsikateri med mladimi pošlje bridkost, trpljenje ali hudo bolezen — ki se skonča z zgodnjo smrtjo, ko je še v cvetu deviške nedolžnosti.

Te misli so nas navdajale, ko je 29. maja t. l. umrla naša tovarišica v Marijini družbi Ivana Lavrič, dekletje 19 let, doma v vasi Retje. Na videz še zdrava, čvrsta, živahna in vesela družabnica je nosila kal v sebi, ki je bruhnila na dan, ko je veliki teden pomagala snažiti v cerkvi. Kot navdušena cerkvena pevka je upala, da bo v majniku že mogla prepevati v slavo Mariji, toda bolezen je tako hitro napredovala, da kmalu ni bilo več upanja na okrevanje.

Naše upanje, da je dobrotljivi Bog rajno Ivano že nagradil z večnim veseljem, je utemeljeno, saj je bilo njeno življenje vzorno in polno dekliških kreposti.

Bila je zvesta članica Marijine družbe. Pogostno prejemanje presv. Evharistije je bila trdna opora njenega deviško-nedolžnega življenja, obenem pa trajno netilo tolažljivega zaupanja in goreče ljubezni do Marije. Dekliško čast in neomadeževanost je varovala kot najdražjo svetinjo. To se je videlo že v vsem njenem vedenju, v besedah, pogledih. V vsem se je odražala njena prikupljiva rahločutnost. Resno-sramežljiva je postala, če je morala slišati manj dostojno besedo. V vsem življenju je poočitovala preprostost, skromnost, ponižnost in odkritosrčnost.

Ker je v Marijo, ki jo je izbrala za svojo Gospo, Mater in Zaščitnico, neomahljivo zapupala, je tudi v hudi bolezni hotela imeti njeno podobo vedno pred očmi. Ime Marijino je plavalo vsekdar na njenem jeziku.

Rajna Ivana je imela mnogo prijateljic, ki so jo tiho posnemale, pa gotovo tudi po njeni smrti tega prelepega zglada ne bodo spustile izpred oči. Tovarišice iz Mar. družbe.

RAZNO

Komu zahvala? Ljubljanski škof prevz. g. dr. Gr. Rožman je po veličastnem, prelepem in slikovitem sprevedu deset in deset tisočev slovenskega ljudstva, vseh stanov in številnih tujcev na Stadionu spregovoril sklepno besedo zahvale. (Za njim je pozdravilo kongres 16 od 19 zastopnikov različnih narodov.) Iz dna hvaležnega srca vseh navzočih je dvignil zahvalnost, ko je zaklical:

»Z božjo pomočjo smo prišli do sklepa VI. mednarodnega kongresa Kristusu Kralju na čast. V usodepolnem času smo ga pripravljali. Da smo ga priredili in svečano dovršili, to so dosegle goreče molitve in žrtve... Mnogo se je molilo za srečen uspeh kongresa; z ganljivo iskrenostjo in zaupanjem so molili tudi otroci...

Ob sklepu igre 'O kraljestvu Kristusovem' — igre, kakršne slovenski narod še ni videl in ne predvajal, zlasti če imamo v mislih

veliko število predvajajočih in ogromno število gledalcev — smo se z odločnim glasom deset- in desettisočev odpovedali satanu in njegovim delom in obljubili:

da hočemo živeti kot dobri kristjani;

da hočemo z vsemi močmi pripomoči k zmagi božjim pravicam Cerkve.

Obenem pa smo sklenili, da hočemo svoje skromne sile in slabotna dela darovati svetemu Srcu Jezusovemu...

Naša prošnja, naša želja, naš klic je, da vladajo postave Kristusovega kraljestva tudi v zemeljskih kraljestvih in državah. Zakoni Kristusovi so pa: resnica, pravica in ljubezen.

Naše slike. Med slikami vidimo na str. 201 tudi milostno podobo Matere božje v Velesovem. V lanskem letniku smo za 700 letnico, odkar se posebno časti Devica Marija v velesovskem mogočnem svetišču, objavili daljši spis. V letošnji avgustovi in septembrski številki pa imajo naši naročniki priliko, da se seznanijo z mičnimi legendami, ki se nanašajo na početak velesovske božje poti. Lani med »mašami« so se za 700 letnico izvršile razne slovesnosti. Veličastna je bila zlasti zadnja, na Malo Gospojnico, ko je imel pridigo in je opravil sv. mašo ljubljanski škof prevz. g. dr. Gr. Rožman in je vodil dolgo procesijo z Marijinim kipom častitljive starosti. Da se bo zanimanje za velesovsko božjo pot povečalo, se bo odslej služba božja med šmarnimi mašami obhajala z večjo slovesnostjo. Ob nedeljah in praznikih bo dovolj priložnosti za spoved; popoldne ob pol treh govor in pete litanije. Na Mali Šmarijin dan bo vsako leto več sv. maš, popoldne pa procesija s starodavnim Marijinim kipom.

Na ovitku je slika Kristusa Kralja (delo prof. Scaccia Scarafoni-ja). Ob robu plувiala je latinski napis, ki se v prevodu glasi: »In molili ga bodo vsi kralji zemlje, vsi narodi mu bodo služili, in gospodoval bo od morja do morja in od reke do pokrajin zemlje.« (Ps 71, 8, 11.)

Iz Argentine. Tudi pri nas imamo nekaj novic za bralce »Bogoljuba«, saj ima »Bogoljub« nekaj svojih naročnikov tudi na južni zemeljski poluti.

Kar bo posebno zanimalo, to so naše slovesnosti, ki smo jih priredili in jih še bomo za 400 letnico Svete gore. Saj je največ tukajšnjih Slovencev doma od njenega podnožja: iz goriške okolice, iz Šempasa, iz Oseka, iz Črnič in Rihemberka, iz Prvačine in Dornberga, s Krasa, iz goriških Brd... Vsem njim je Sveta gora sončni spomin njihove zorne mladosti, če ga ni skalila grozota vojske.

Zato smo se pa namenili, da tudi tukaj obhajamo 400 letnico na kar najlepši način.

Dali smo natisniti posebne spominske podobice po špansko in slovensko.

18. junija smo pa priredili lepo proslavo. Slovenka, šolska sestra Alfonza, nam je naslikala dve krasni sliki svetogorske Kraljice na platno. Ena bo ostala pred očmi naših vernih na Paternalu, druga pa na Avellanedi, v obeh naših cerkvenih zbirališčih.

18. junija smo praznovali na Paternalu slovesno obletnico kronanja, ki se je izvršilo leta 1717, na Sveti gori. Imeli smo levitirano mašo. Pevci so prekrasno zapeli, g. kaplan Hladnik je pa razložil pomen slovesnosti najprej po špansko in potem je še po slovensko vzpodbudil vernike, naj ne pozabijo, da je življenje kakor strma pot na Sveto goro. Naj bi le vsi tako potovali, da bi nam gori zasijala nebeška zarja in rajska sreča.

Isti dan popoldne smo imeli procesijo. Zbralo se je kakih 400 naših in mnogo več argentinskih vernikov. Govornik g. Kastelic je uporabil to priliko, da je spregovoril tudi o slovesnosti ljubljanskega kongresa.

25. junija je bil na Avellanedi blagoslov Marijine podobe, nato pa slovesna sv. maša. Beloblečene deklice so na čelu procesije nosile Marijino podobo v kapelo. — Tudi popoldne smo se številno zbrali prav tam. Vsa cerkev je pela litanije, nato pa je bila posvetitev svetogorski Kraljici.

V načrtu imamo romanje v Lujan, kamor bomo ponesli novembra podobo svetogorske Marije.

Takele svečanosti nekoliko razgibljejo naše ljudi. Sicer so pa strašno mrtvi. Kar ni jih mogoče pritegniti, da bi prihajali k službi božji, ki jo imamo po ustaljenem redu. Na Avellanedi, kjer je zbirališče Prekmurcev, tam še dosti pridno prihajajo, na Paternalu je pa udeležba včasih zares skromna... Sto vzrokov imajo, s katerimi se izgovarjajo...

Janez Hladnik.

DOBRE KNJIGE

Vечно življenje. Molitvenik. Spisal Gr. Pečjak, doktor bogoslovja. Deseti natis. Ljubljana, 1939. Založba škof. ordinariata.

Ker je t. papež Pij XI. zlasti ob jubileju našega odrešenja dovolil več odpustkov, mnogo pobožnosti (na čast sv. R. T., križev pot i. dr.) pa obdaril z izdatnejšimi odpustki, je sedaj kongregacija odpustkov zbrala vse molitve in nabožne vaje, obdarjene z odpustki, in jih objavila v knjigi »Preces et pia opera« — Molitve in nabožna opravila. (1938.) Iz te knjige je treba odslej navajati po molitvenikih in liturgičnih knjigah višino odpustkov. Stari podatki mnogokje sedaj niso točni, ker je marsikaj spremenjeno in so tudi tako imenovane »kvadrage« odpadle.

Pri nas je doslej to revidiral in v svojem molitveniku točno popravil g. kanonik in prof. dr. Gr. Pečjak. Njegova knjižica »Vечно življenje« je pravkar izšla v novem, desetem, popravljenem natisu.

Ko to popolnost naglašamo, opozarjamo zopet in zopet, da je ta molitvenik najvzornejši in najuporabnejši, saj more in mora zadovoljiti razumnika in preprostega vernika. Če povemo, da ima 30 različnih obrazcev za svete maše cerkvenega leta, da ima na prvih straneh vse navadne vzdihljaje in kratke molitve, ki so zanje podeljeni odpustki, da ima celo vrsto mašnih, obhajilnih, blagoslovnih in drugih pesmi, da ima pouk o vseh svetih zakramentih in mnogo lepih molitev za pobožnost na čast sv. Reš. Telesu, da vsebuje vse dovoljene litanije, dalje navodila za dušno pomoč v bolezni, končno kratko pojasnilo in molitve vseh važnejših godov in praznikov cerkvenega leta — je s tem vsaj nekoliko dokazano, da je molitvenik »Vечно življenje« prvi, najboljši in najpripravnejši. Kljub temu, da obsega 640 strani, knjižica ni debela in jo je prav lahko s seboj jemati v cerkev, ker žepa nič ne obteži. Ima namreč sila tenek umetnostni papir. Cena v primeri z drugimi molitveniki je brez dvoma najnižja, če uvažujemo obseg 640 strani. Lično vezani knjižici z rdečo obrezo: 20 din, z zlato obrezo: 26 din. Finejšim vezavam so cene nekoliko višje.

Sejavec, spisal dr. Egidij. Izšel je deseti snopič »Sejavca«, ki obsega branje za 20. in 21. nedeljo po binkoštih, za praznik Kristusa Kralja, za praznik Vseh svetih in za vernih duš dan. Pisatelj naznanja, da bo izšel še 11. snopič, ki je že v tisku in bo obsegal nedeljsko branje za 22., 23. in 24. nedeljo — zadnjo — po binkoštih. Prvi snopič, ki je že dalj časa razprodan, bo pa ponatisnjen, in sicer z nekoliko pomnoženo vsebino. Pisatelj bo dodal pozneje še 12. snopič, ki bo obsegal branje za nekatere posebne priložnosti in praznike, ki so med narodom priljubljeni. Ta zadnji snopič bo vseboval tudi kazalo za vseh 12 snopičev. Knjižica se naroča v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani, kjer se dobe tudi ostali snopiči te zbirke — snopič po 16 din.

ODGOVORI

F. D., Predoslje. Vam in drugim, ki so se dali begati po čenčah o velikanskih stroških za kardinala-legata, to-le:

Kako predsedna nasprotnikom kongres Kristusa Kralja, se vidi tudi iz tega, da zlonamerno širijo otipljivo laž, češ da je bilo treba plačati legatu, kardinalu Hlondu, grozanske vsote zato, da se je pripeljal v Ljubljano. Ponekod se je širila celo zlobna izmišljotina, da je sveti oče sam zahteval za kardinala 2 milijona din in da je odbor poldrug milijon obljubil. (Kje neki naj bi ga pobral?!) Že v dnevniku »Slovenec« je pripravljali odbor okrtalil te hudobne govornice in izjavil, da so vsi stroški za vožnjo kardinala in drugi izdatki zanj znašali skupno: reci in beri — trinajst tisoč din.

A. B.: Gotovo ste že poučeni, kaj je Katoliška akcija in kako lahko vsak človek v dejanju (saj to je »akcija«) pripomore, da se utrjuje krščansko življenje in širi kraljestvo Kristusovo. V zadevi, ki jo omenjate, boste mogli s svojim lepim zgledom brez težave marsikaj dobrega doseči. Opuščenje seveda ne priča o krščanski značajnosti, dasi ni misliti, da bi se vest močno obremenila.

Dar. G. inž. Gorše je poslal potom uredništva 1000 dinarjev za skopljansko škofijo v počeščenje t. vzgojitelja in predstojnika škofa dr. I. Gnidovca. Naj gospodu dobrotniku dobri Bog na priprošnjo t. škofa stotero povrne!

Viktor Zakrajšek, kap. vikar.

VSEBINA: Članki: Katoliška akcija za kraljestvo Kristusa Kralja. (Prof. A. Strupl.) — Kongresni utrinki. (Zbral A. C.) — Na očetov klic: 9. »Hvaljen Jezus. (J. Langerholz.) — Prepadi okoli mešanih zakonov. (Dr. A. Zdešar.) — Veleosvska Marija. (V. Zorman.) — Pri Materi božji na Pruski gori. (Marianus.) — Povesi: Dve služkinji. — Pesmi: Marijino rojstvo. (Rohotnikov.) — Po kongresu. (Franjo Neubauer.) — Iz ži v-ljenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Mar. družbe. — Razno. — Dobre knjige. — Odgovori.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 Lir, v Češko-slovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubac« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubac« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za september 1939.

Splošni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Vsi narodi — otroci nebeškega Očeta.

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Rast Katoliške akcije v misijskih deželah.

Mesečni zavetnik: Sv. Peter Klaver (9.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija	
1 2	Petek Sobota	Marija Tolažnica Štefan, kralj	Sadovi kongresa Kristusa Kralja Mir med narodi	Besnica Ljublj. Sv. Jakob	Sv. Florjan o. Boču Zetale
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	14. pob. Angelska Rozalija, dev. Lovrene, Just., škof Caharija, prerok Marko in tov., m. Rojstvo Mar. dev. Peter Klav., sp.	Apostolstvo mož in fantov Verska vzgoja otrok doma Odprava bogokletja Posvečevanje sv. zakona Verska vzgoja otrok v šoli Blagoslov otrok v družinah Afriški misijoni in mistionarji	Črmošnjice Ljublj. Jožefišče Planina p. Črnomlju Kranjska gora Mokronog Cerknica Homec	Sv. Rok ob Sotli Stopree Studenec p. Mar. Trbonje Ribnica na Poh.
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	15. pob. Nikolaj T. Prot in Hiacint Ime Marijino Notburga, dev. Poviš. sv. križa Marija 7 žalosti Kornelij, papež	Posvetitev družin Sreč Jezusov. Posvečevanje nedelje Duhovniški in redovniški poklici Da bi se varovali grešne priložn. Trpeči in žalostni Vdanost v voljo božjo v težavah Zahvala za letino	Polšnik Prmskovo p. Litiji Velike Lašče Boštanj Sv. Križ ob Krki Smarje Polhov gradec	Sv. Anton na Poh. Vuhred Sv. Primož n. Poh. Zavrče Sv. Barbara v Hal. Leskovec
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	16. pob. Lambert Jožef Kupert. Januarij, škof † Evstahij, m. Matej, apostol † Tomaž Vil. Lin, pap., m.	Posvetitev društev Sreč Jezusov. Odvrnitev pohujšanja Zadeve naših škofov Duh odpovedi in spokornosti Apostolska gorečnost Pogostno sv. obhajilo mladine Da bi molili za duhovnike	St. Lambert Sv. Planina Križe Svibno Brunisce Hrastje Koprivnik v Boh.	Sv. Trojica v Hal. Sv. Vid pri Ptuj Skale Sv. Martin p. Šal. St. Janž n. Vin. g. St. Ilj pri Velenju
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	17. pob. Mar. reš. jetn. Kleofa, spozn. Cipr. in Just., m. Kozma in Dam., m. Venčeslav, kralj Mihael, nadang. Hieronim, spozn.	Naša Katoliška akcija Naši misijonarji in misijonarke Poživitev verske zavednosti Odprava pijančevanja Poglobitev verskega življenja Zmaga nad sovražniki Cerkve Ta mesec umrl	Repnje Vinica Bevke Lj. Zavet. sv. Jožefa Muljava Poljane n. Loko Trzin	Šoštanj Gornja Ponikva Bele vode Gornja Lendava Zavodnje Laško

Odpustki za september 1939.

1. Petek, prvi v m. P. o.: 1. vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost sv. S. J. in prejmejo spravno sv. obh.; 2. čl. br. sv. R. T. kakor 7. dan; 3. čl. br. sv. S. J.

2. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na 8. Brezmadežni, da nekoliko zadostujejo za njej storjena razžaljenja in molijo p. n. sv. o.

3. Nedelja, prva v m. Angelska. Čl. r. v. br. p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 2. čl. br. sv. S. J.; dalje 3. radi praznika sv. angelov var. čl. »Dejanja sv. Detinstvas, če molijo za njega razširjanje; 4. čl. br. sv. Družine; 5. istim kakor 17. dan.

4. Ponedeljek. Sv. Roza Viterbska. P. o. istim kakor 17. dan.

6. Sreda, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na 8. sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo p. n. sv. o.

7. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. e.

8. Petek. Rojstvo Marije Dev. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. čl. br. sv. S. J. v br. c.; spovednik more mesto obiska br. c. določiti kako drugo dobro delo; 3. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 4. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 5. čl. br. preč. S. Mar.; 6. onim, ki nosijo beli, ali rjav, ali črni, ali višnjevi škapulir; čl. br. Zalostne M. b. je treba poleg drugega moliti 7 očen. in 7 zdravaj za duše v v; 7. čl. Mar. družbe; 8. čl. družbe kršč. družin; 9. čl. br. sv. Družine; 10. čl.

br. za duše v v.; 11. čl. škap. br. karmelske M. b.; 12. istim kakor 17. dan. — V. o.

9. Sobota. Sv. Peter Klaver. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav. pod navadn. pogoji.

12. Torek. Ime Marij. P. o. vsem, ki prejmejo sv. z., so danes ali enkrat v osmini pri sv. maši in molijo p. n. sv. o. V nedeljo se temu zadosti z eno samo sv. mašo.

15. Petek. Zalostna M. b. P. o.: 1. vsem tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. Zalostne M. b. ter v njej molijo po n. sv. o., in sicer vsaj šestkrat Oče naš... Zdrava Marija... in Čast bodi...; glede prejema sv. z. veljajo iste določbe kakor za porcijunkulski odpustek; 2. čl. br. sv. Družine. — Kjer se ta praznik obhaja naslednjo nedeljo, se tu navedeni odp. dobe naslednjo nedeljo.

17. Nedelja. Rane sv. Frančiška. P. o. vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. cerkvi, kjer ni redovne. — V. o.

18. Ponedeljek. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. istim kakor večeraj.

21. Četrtek. Sv. Matej. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav., če molijo p. n. sv. o. in za razširjanje sv. vere.

24. Nedelja, zadnja v m. Marija, rešiteljica jetnikov. Sv. Paeifik. P. o.: 1. čl. družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev in molijo p. n. sv. o.; 2. istim kakor 17. dan; 3. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.

27. Sreda. Sv. Elizejrij. P. o. istim kakor 17. dan.

29. Petek. Sv. Mihael. P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 2. čl. br. sv. Družine; 3. tretjerednikom.

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

ZADRUGA Z NEOMEJENIM JAMSTVOM

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 6 (V LASTNI PALAČI)

OBREŠTUJE HRANILNE VLOGE
NAJUGODNEJE. NOVE IN STARE
VLOGE, KI SO V S A K Č A S
IZPLAČLJIVE, OBREŠTUJE PO

4% PROTI ODPOVEDI DO **5%**

Izredno dovoljenje. Uvažujoč napredek sedanjega časa in zveličanje duš je dovolil sveti oče Pij XII., da morejo prejeti — če so spolnjeni drugi pogoji — popolni odpustek, ki je navezan na apostolski blagoslov »Urbi et Orbi« (vesoljnemu svetu), tudi oni katoličani, kateri doživljajo apostolski blagoslov kjer koli kot poslušalci radia.

PROŠNJE IN ZAHVALE

T. Z. se zahvaljuje sv. Jožefu, sv. Antonu P., † škofu Barağu, Slomšku in Gnidovcu za uslišano prošnjo v težki zadevi. — U. A. iz K. se priporoča presv. Srcu J. in M. in sv. Tereziji za milost in dosego redovniškega stanu. — V. K. se zahvaljuje sv. Antonu za uslišano prošnjo (ozdravljenje živine). — Zahvaljujem se † škofu Slomšku za zboljšanje zdravja. J. L., Vurberg. — E. M. z R. se

priporoča sv. Judu Tadeju in † škofu Ign. Knobleharju za pomoč v težki pravni stvari in mučnem položaju.

MODROST V ROMUNSKIH PREGOVORIH.

Moj brat je bil še ob smrti najvišji v deželi — se je bahal cigán, ko so mu brata obesili. Več je vreden razumen sovražnik — kot bustast prijatelj.

**Podaljšaj
si
življenje!**

Življenje moremo podaljšati, bolečine preprečiti, bolezni ozdraviti, slabotne ojačiti, nestalne moremo učvrstiti, in nesrečne napraviti srečne!

Kaj je vzrok vsake bolezni?

Oslabljenje živcev, potrlost, izguba dobrih prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje, strah pred boleznijo, slab način življenja in mnogo drugih razlogov.

Zadovoljstvo

Je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo dovesti do dobrega razpoloženja, oživiti Tvoj značaj, napolniti Te z novim upanjem; ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo že more vsakdo, ki jo zahteva, dobiti takoj in

povsem brezplačno!

V tej mali priročni knjižici je razstomačeno, kako morete v kratkem času in brez ovire med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost, oslabiljenje spomina, nerazpoloženje za delo in nebroj drugih boleestnih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo prijetnih ur.

Poštno zbirališče

ERNST PASTERNAK,
Berlin SO,

Michaelkirchplatz 13. Abt. 89.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Otroški lasje
rabijo posebno nego!

KAMILOFLOR

Specijalni Shampoo za
plavalaske, ne vsebuje
alkalija. Daje lasem ču-
dovit sijaj.

BRUNETAFLO

Specijalni Shampoo za
temne lase, ne vsebuje
alkalija, daje lasem ču-
dovit sijaj.

Že pri odraslih lasje zelo lahko izgube svoj sijaj in gibčnost, kako občutljivi so potem šele nežni otroški lasje! Otroški lasje rabijo posebno nežno nego, brez vsake sestavine, ki bi mogla dražiti lase ter jim škodovati.

ELIDA SHAMPOO